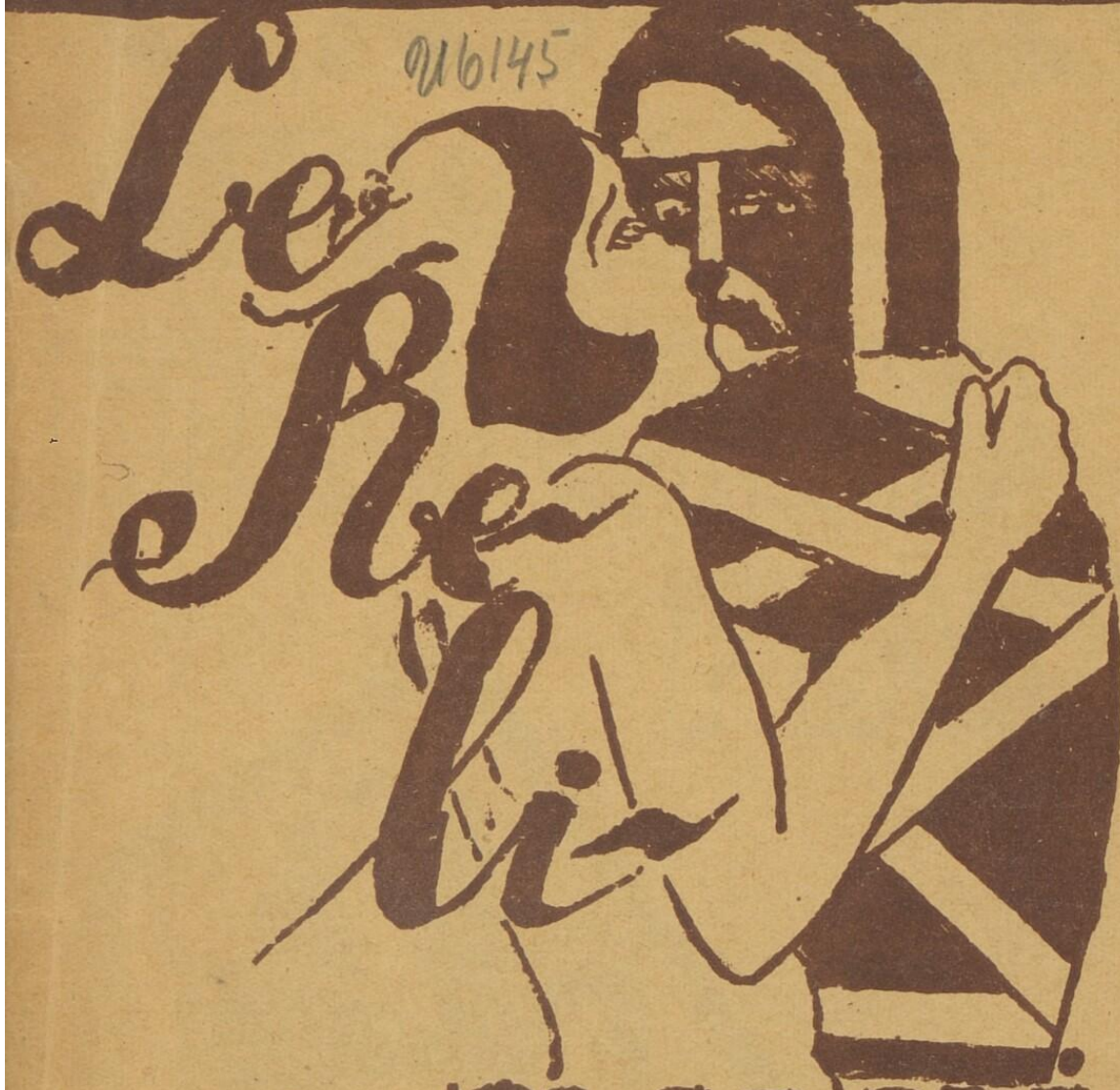

AKTIVNABAND

916145

quai-

65
HARTE

ANTIY PARNOK ΛΙΡΙΚΑ COLOURED PLATES

146313

SLOVANSKÁ KNIHOVNA

3186140512

1930.

016145

"Перо зламале" квітень 1928, потім 1929. Мистецтво, - поларне - раціо. Одино: світорозумітня, друзі: світовідчування. Сумма дає життя. Куди: - добра - раціо. Чуття, - лише гальмо. (див. мов. "Поетизм") Відлуння замовчування та викидання каменю "прихильно" кришккою - на сід майбутнього і собі в пригадку. Лишаю з доповіді де-що. 2 зошити особистого, 1 - особистий, 2 - соціального змісту. Чим відкриваю серію. Як повідався, - гальмів-скити. Це, мріє. Повідався - присвистував. - Хай. Маріари-ти, мріє, та жаль, та було 1, та щастя, та треба, все буде моє, коли мріє відкрити мріє. Америка обробляла мріє. На обробку м, - adieu, adieu. Vers-nous ton, poison pour qu'il nous recon- forte nous-voulons, tant ce feu nous brûle le cer- veau. Penser au fond du gouffre, Enfer, ou Ciel, qu'importe. Au fond de l'inconnu pour trouver le nouveau. (Ch. Baudelaire). Це тобі, добо!

/Субімпресії/

I.

Віти голих дерев, як руки обтяти.
За дощем:-світу не видно.
І куди нині йти. Де тебе шукати ?!
Коли згублена ти. Безслідна ?-
Ти втікла, сховалася ти за мурі,-
Що об них віків навіть кожна буря,
Зударяючись, кожна на висліді впала.
Ти під захист мужа, закону й будня-
-нк було мовляв,- що шукать- хай і буде...
...Від нового життя і путів
-Заховалася.

Захистить він. Звичайно !
Він певен, той мур!...
...Дні осінні. Слота понура.
І куди, в них йти? Де тебе-
отаку, шукати ?!-
Віти голих дерев:-
Руки обтяти.

Однослово: мала любов людина,
Хоч її однімай. Окрім цього,- ні більш!
Никала у світ. Хто потребує?
Щира, справжня любов ! Спробуйте ! Візьміть !
Ба! З щирости кожуха не вшити!
А любовним вогнем хибя натопить:-
Ото, наївний- не вмів жити !-
Він, а ні пристосується Він, а ні зловчить.

Подивіться ж! І досі вони- ще не перевелися!
Романтики й мрійники !-І це в наш! І це нині:-
в світ !
З ними клопоту тільки. Ні skutku. Ні мислі.
Взять хоч цього, ні в двері,-ні в пліт.

І йому все "не те". Все він "кращого" хоче !
А де воно й що,-то кат зна !
Наївних дівчат нам хибя морочать,-
Та й то,-кожна, скоро дурня пізна.-

отак:-нашій зустрічі,-з вашого розуму:-
Міркування:-прелюдія, та епілог.
Лихоманкам ліричним моїм,-добра доза
Гіркого хініну. Знать все, отой бог-
Почує: в останню годину, врятує!
З халеп, найгірших-вас, покірну рабу,-
Врятує від мене. Я?!... Однако:-халепа...
Імя:-"непотріб" у вашу добу.
Від вашого світу, звичаю й закону...
Та цим гордую...А все...Чи знайду?
Чи ще я знайду вас, люба? І ще раз
Чи ще-я побачу вас? На серце-мислі слабі!
Ось-не стерли, не подолали...Вас не забудь...

А тут: віти дерев,-мої руки обтяти!
Де мені тебе у осінніх світах шукати?-
Головою марно битися в пліснявий мур!
Він, любий світ...і він твого світ клятий!-
Ізнову:-тюрмою...-Сурмою на боротьбу.
Не рахую днів. Не рахую страт я...
Не сміялися б ті-не бачили...
Вовк,-сховався, втік у самотину.
І віри не йму,-що назавше стратив;
Що тебе вже ніколи не обніму.

II.

Тижнями:-шелест дощу.
Вічний смерк,-удається.-
На столі,/не сховав його, хоч минули вже
тижні/ ...
-Останній твій лист.
Нехай, нехай він буде на виду! ганьбять,
принижують!
Як їржа-/він їржа таки!/справді!-Хай-їсть!
Твій останній лист,-
Немов дотик рук нечистих.
-Ганебна, підла, брехня-...
На махан, на убой коня
Так ведуть...Почуття такі-чисто.
Так,-чисто,
Як з народження,-звичкою
І закон твій /прабабці/, як то жити маємо-
знать.-
-"Показне",-головне! Вєрхні шати!

А під ними, - як хочеш-лиш морюки, новин,
лише змін яких- не бажати!
Під шастами-можна й роками бруду того не
мінати...

Вонь... часто прати, -
Скоро знищать ся шкіра, мозок і білізна!
А чи сила! грошей буде! хто це зна?!
Ти міцного тримайся. Його течії, стерна...
І покірне теля-ссе дві матки...
А твій нахил на все, що, в усім та яка
глибина, докопатися?!
Так ніколи, нічого, - не матимеш ти до
смерти- сповна.
Воно завжди і, щоб не взяти, та буде пляма
якась, хоч одна...
І уже пропало, і вже по смаку вже й тобі
за новим шукати,
А ти знай піддавайся, вмій пристосуватися! -
Як усім і все-доля й путі-однакі...
-Як не я, товчу. Та з тобою-плакати?!
-Не покину морду цю всю, - ну так буду
дурна я, дурна!

І дорослому мужеві, варто вже знати, -
Що воно: річ тяжка, велика: кохати.
Це тобі не під ті небеса вітати! -
Обніматися тільки, та цілуватися!
Це потрафить і дурень-жебрак!
Полюбити в дурничку- так.
Ну, а жити з любим?! - А де вона? хата? -
А майбутнім дітям-теплі сповитки? -
А на старість підтоптаним- схов який?!
Заощадження? Дітям-на краще- навчити їх?!
Це воно, мій коханий, не просто: - любити-...
-Ну, звичайно, вам: новина-
Серце-серцем.
А нині: так вірить жона
У таку любов-"матеріальних обставин"-...
Вимага їх вона ще з прадавніх давен -
Аби муж її цього, цим щоб докази ніс любови...
Пху! Ви ізнову на це... Про майбутній химер -
Комунізм! -
Як це нудно! І підло! - бо ж в наміри-
Конкретні, заласні наміри-
Ви сьогодні, вимагаєте навіть,
Ви конкретні, сьогодні з вимогами тіла
лізете
Наготувались. Розкусила я вас...

Із цим не жде́те, - як на той комунізм!
Утікти. Розі́йтись, чим скорі́ш...-
Так! Від вас чим скорі́ш!
Ви пишіть собі далі віршів-
І уйнутье суспільство, аж цар заслужованих
Вам уділять. Єдиний доробок в житті.
Вам тюрма... дурні вірші. Босняцькі, голодні
путі...

І сталося отак, як у писанії дідів...
Ну, і вона, -
Ця "вогняна Кармен"-ще додала у ефектовий
епілог- "царицею" до мене: -
"Тих, що спалилися, дурні, що з мені
закохалися-

Не пам'ятають мені стих імен,
Іще б, - таке у пам'яті тримала!
Ця моя пристрасть, -
Цих лавин обвали! -
А ви б на людство чи ті ваші глупі сні-
В найкращім випадку мені себе лиш часткою-
Це ви -- мені лиш часткою себе давали-б!
А я, - Кармен! - Я владарка! Я з тих, що їй усе
віддаю! Усе -

І мало!
Тому до вас скажу я, горда, - що мужів міняла,
І ще мінятиму, аж доки той не стрінетесья,
Що мене скрутить! -
І це мені найбільша буде струта! -
Найбільші в цьому частя и радість-будуть!
І оце все. - Не гудьте. Викинула я вас із думок.
І ви мене забудьте!

А як шукатимете впірно ще и...етцетера...
-Я /для спокою/-

То не погробаю і поліційною рукою!
Щоб ви не докучали. Та щоб відправити.
Вас від свого берегу відправити-
На все я буду здібна- навіть!
Вся наша гра...

Ось вона скінчена. Пора.
Шляхи у рости́ч. Жду на інші гості.
Ви оминайте й не шукайте стріч.-
Не пізнавайте. Проста, ясна річ.

Оце коханої увесь портрет. Ідіольгія! -
ефекти! -

Що серце і неспитані, незбуті
Своїм об'єктом ніжності мої... і серця и крови
ота "гра"...

Взяли...

Оце об'єкт. Моя любов. Моя отрута.

А шахівниця- на якій ця відбулась неславна
гра...

Вона як всіх, в цю пору-в Празі. Цього року.

В осени. Вона: пора; -

Квартирі, вулиці, кафе, отелі, місто! - ціле!

В добі передосінній...

Як читачеві вже пізнати, -

По-між цілунками, - її агітувати

Заходжувався, - бачте- "в свою віру"... Міщанка.

Признаюся зовсім щиро: -

Що вислідів- немає...

Останній замість цього лист, - що зміст його-
ви знаєте.

Хиба ще кілька слів про зовнішнє додати:

Струнка і сухорлява, навіть, як сказати.

Чорнява. Соковиті і великі уста...

Дівочий стан і далі все, як на такий случай
належить...

Хорув- як усі, на модну сексуальну ненасить.

І ще: безпліддя. /Годі тінь бентежити/.

-Нехай собі, щаслива, зесь зупа і спить.

Шелест. Шелест дощу. Вічний смерк. -

Каламутний смерк. -

На столі: твій останній лист! -

Шмат паперу. - жахливий, моторошний зміст.

Смерк. Мертвий шелест дощу, -

Що він мені гірший глуму і згуби!

Бо все-того серця шепотом чуть. -

Це гидке, це покірне: - "люба". -

Добра "люба"!

Коли ж я той шепіт змовчу?!

Дням осіннім, нелюбим

Світ, як у павутінню /в дощах/

У очах стомлених-мляво висне.

Каламутні дощі. - Скроні тисне. -

Хоч би, для розваги, видумати, знайти яку
пісню.

Не від себе-так хоч від людей почуть...

Але-глуш, у горах...-у сувоях дощу

Спеленутий, забутий цей кут-

обріи-камяні. Небо низько.

Облягло, як ворогом, надовкола лісом...

І в повітрі, - щось чуже і зловісне.

Нічого. Ні лун. Ні згук живого-не чуть...
Тільки оливяні ллють...
Тільки тиснуть дощі. Тиснуть мислі.

О, мені ця напасть!-
-Не засну до ранку.-
Споминові: кращого і не знайти.
Бідний Антоне! Ти
Став коном гри почувань.
Играшкою серця забаганки.
Листа тобі страшного-документу мало.
Видерла десь пам'ять... Вислідки відшукала.
Якусь там обіцянку-
І знов росте тих надій-тих рожевих різних
химер!

А твої обіцянки? Себе знайти?!
Инша може бути вона. А ти віриш? Ти певен?
Тільки шлях до тебе, голос...-Ну, де він?
Вже, немов роки, в закутку оцьому?-
Де твоя самота, твоя втома?!
Шелест дощу. Смерк зловісний...
Голову гарячу. Голову дурну. Без сну.
Важкими долонями гамуєш, тиснеш.
Скільки днів ти у мотушиній самоті,
Бо ніяк не забудь, не знати того, що стоїть
в листі.-
Бо твоє тіло і сміх-моє слово,-пісня.-
Шелест, мертві шелести дощу. Смерк,-роки
вже, певно,-зловісний...
На столі сіріє страшний лист.-

III.

Здено. Моя Здено! Це смерть!
Всохлий букет. Смерк. Віддих спёрло!
Хоч би вже, /веселіш/, снігова заметіль,
вихриця!

Ну де він, мрій баревний світ-
Що такий, як пав'ячого хвоста-перо?
О, романтику останній! Музейний Перо!!
Коломбіна твоя-твоя мрія... дурниця!-
Засміялася так...
Це, немов порожнє відро-
З гір-туди, у чорну долину-
Котиться, деренчить. Серце спинається оце.
Палає лице.
На обрубаних вітах /руках/? ворон -

Чорний ворон: птах.
Ти б найкраще, від себе, сховався... Жах.
Ти б такий серце поборює, не дався-
Жити серцем, - однак, як блукати по тьмах!
Стукіт, гомін /вітри! / немов хтось там
зриває дах !

І так: - з дня у день.
Кудкудака ще спомину, квічка.
Серце у грудях, як грудка у бочці. -
Бється, переливається...
Це ти ввесь у тих вигадках, в тих згадках.
На руці, - На вітах. На голові. - На серцеві.
Вечір. Гайворон, Чорний ночі стяг,
Він-усюди, на покручених, на глухих путях -
-Зовсім з путя чоловік зібється.
І отб назвик, що не спиш-до рання...
Мов би це пора, сам себе обманювати. -
Та, вгамуй, нарешті, божевільне серце! -
Зміниться. По краща. Забудеться. Це лиш так
здається !

День, - не день. Світла: - стліла свічка. -
Все. На всьому: - смерку попіл. Мжичка.
Хоч би вже читав, - і то краще!
Дурню! - Клич-не докличешся! Ще заплачеш!
Серце ледаче! Любов: - кожному зичити-
Ну, а собі дістав? Люстро, що в нім бачив
світ, - розбите-...
Сіється дрібний дощ. Ну? Тепла на взаєм?
З теорії-випитай.
А найкраще, Антоне, то буде нам: - випити! -

Гей залітисся-пити! - Випить. - Жур. - У безжур!
Проминайте дні і думки, що немов з похорону!
Любов? Справді? Любов? Та кожна жона-
Дасть, поверне з відсотком. Зповна! - Ти
такого не знав! ?
Пелюшок, що на люде. Гроші, та більше. Ховай!
(тоді) Накопичуй гроші...
Кожна з пестошами! Ох, - мій любий, - прийдє, -
о, - хоробий мій! ?
Аби гроші-коханих буде, - тільки гроші!!
...Хороший мій!!
І до пари з відсотком кожна жона-дасть,
зповна! Дасть, зповна!
Мій хороший! Гроші їм! Гроші...
Так випеє вина! !

Божеволієш!-Антоне! Отямся,-Антоне!

Гей! Випити! Жур,-у безжур!
Поминайте, думки з похорону!
Гул насправді. Мучить оце. Палає лице.
Шість годин. У долині-вечірню дзвонять.-
Це маненька гірська дзвонія!
Це не вітру дзвінкий удар у небес синювату
крицю!
В притьму вічність костелу тріщать свічечки
убогі-

В купи каменю сбрій.-З порогу...
По світах: глухота, теменя.-
Як вона прийде, не пізна. Не прийде ніколи
вона!

Ось іще один день:-сліпне!
Ось іще один день:-випив!
А вино: випито все, На сухе аж дэнце...
Знову:-нічого.- День оцей.

І в люстрі смерк,-як вдивляюся,
Я в своє, у чуже, у зблідле обличча.
Своїх рис мені не пізнати навіть. Ех,-
Чоловіче!

От що може зробити жона!
Нехай розум-ціну їй зна,-
Осторога й розвага,-від неї хай клічуть.
Та, як серце настане свого, жити нічим.

В люстрі гусне смерк.
Вічні. Дош і смерк. О, муко!
Кинуся у світи: звідусіль-
Ті, дерев,-обрубані,-мої ніби, руки.
Засвічу вогонь,-тмяно блимне у ніч...
В серце впбється. Марністю кличе-...
Все одно, глухоті,-не докличешся!
І у підшепт, злорадо, як так-...Ну-життя
ти віддає тій...

А від неї:-нічого.
Справді?!

Ну! Чого? Марно,-кличеш?
Глухотою не тільки вона!
Глухотою тепер,-кожна луна!
Усі люде... Річи... Події... Сторічча.

Марність болю,-як пальці в долоню,-

Цей упеться, у темінь, нощі вогонь...
В дощ. І ртуть, вітріол тої мжики.

Ну коли вже там бог почує, що клічуть!
Ну коли той бог хмаролому благання почує,
Що світом окраденим, - смерть лютує,
Що вітер, - велит світом валиться...
Що плаче велит, скаржиться велит...
На марне вітер у браму обрію-раю-
Велит, - з останку сили бушує.
Коли ж бог, нарешті, - тої зойк почує?!

ІУ

Здено любя! - Знайти мені де б тебе!
Цього сьвітінку, мжики цієї шепіт.
Дерева. Гори. Вітер, - чуття мої нині.
Ех, іще б чого! Пить. Лякше, - гинув би!
Сьвітінку страшний шепіт... Здено, зустрітися,
де би?!

Неприбране ліжко. Недобурки. Дно. -
І справді. - все це, - дно. - Як допите вино.
Усе допито. Дні сповзають вязко. -
Дні: гідкі і мляві. - Пригадки поразки.
Що все мені: - ти. Таа, що лишила!
- Муж в жоні: - краси.
- Жона в мужеві: сили.
Це я сам таке казав -
І з цього висновки памятаю!
Тепер закурю. Випю. Спиняюся. -
Тепер боюся. Кінець обминаю.
Иншого путя додумую. Иншого висновку шукаю.
Муж: - творчий рух. Жона: - матерія.
Це: круг буття. Одно - лет обмежує.
Втілюючи, - оформлюючи. Друге...
Та де ж бо!

Чи вірятусь ця дурна фільозофія?
Такої розради собі знайшов я -
Дурниці оті хіба на папері - у кутих строках -
Гарні, чи в романі. Переконаливі: -

А вікине, а віштовха, у закут, в дощі, за двері -
Отоді знайтися, підвестися, як жить... і не
знаєш! -

Не сплучи - хожу. Думаю. Курю. Випити: - немає.
Випито все. Давно. - випито до краплини усе і
і давно.

Неприбране ліжко... Життя... Справді,
дно

У.

Здено! Найкраща! Оця мука... Люта! Тупо, -ця!
Ти, - як в яві! А ти, не відступишся!!
Моя мука! Брєде мій! Примаро! -
Скоро з цих "ліричних" мрій, -
Стану: вже не жива людина, - а згáрок.
І... Викинуть в багно докурєну цигáрку!
Ну, - пàне сам себе! - Нового світу - провідця!
А забути її: - Вийти на працю у світ, -...!
Звідци! -
Ні! - Як я боюся її! Неодворóтної, злої
химєри!
А вона, наближа! Звідусіль. А вона...
Присувається. І нахабно жадна вона - жде!
Ніч сконá. Рáнок недужи - по-під самі двері
З блідю свічечкою - млявого дня - сироту
приведе.
А тут: - безсило бється несамовита мука!!
Тут страшна самота. - Оце серце! Думки!!
Оці руки!!
Дощ. Вітер. Світла каламút. Несамовить
розпúки.
Віти голих дерев, - простяглися, жадні, -
звідусіль, -
Як мáрних моїх зусиль - обрубáні руки. -
... І глухота нараз, - як в мішку. А ні згúку!

УІ.

І скільки отак:
Скільки вже: День у день:!
Що, де, ти їм, в чорта, наримúеш "пісєнь"!
Мнявчить під порóгом бездóмний кít.
У сільнях дощу вже и не борсається світ.
Безру́х, важкі, немов ртуть
дощі оці ллють, та ллють.
У сусідів, так навіть і там,

Світла не світять.
Пєвно страшних казók
У кожній оповідає дітям,
Мачуха, - пàсестра моїх дум.
- /Одноманітний, моторошний шум/ -

Краплини, - як ртуть.
Такі, - цілі потоки.
Затовчено у землю, як серце у багно!
Забито серце в багно-глибоко.
Де сховатися? В чім порятунок знайдеш?!
Скільки цих муз! З дня у день!
А ще тих, неперейдених меж?!

Дні: - у чорний друк. Довкола: нікого.
Мені б: тисячу рук! - Стоверсті ноги б!
Жене до неї-несамовити жар.
У руки мені дай- мстливого ножа!
А тут: страшна межа... і як ти її переступиш?! -
Скалічиш її собою навіки: - межа.
Один свідок страшний: календар!
Добрий дар.
Це прекрасний дар!
Це, як істи, - так само любити... - Нічого!
Це так! Просто: - фізіологія!
Божевільний! Думок шалена орда!
Свідок один: - календар!
Дні не дірвані... Що б? Я спалив їх гуртом!
Така втома! Ох, - яка втома!... -
Ну, - до неї! Ізнов! До такої! А в тому!...
Отака вона, - вихід. - Вигідний навіть...
А в тому...
А любов? А оця, скажена - думка і кров?
О, яка божевільна втома!
Не допоможе ніщо! Ніхто! (Невідомо)....

VII.

...А, може? вона згадує вкрадьки!
Сумна вона може - такого вечора!
Сидить, заглиблена в себе, біля вікна...
Муж говорить. Вона, мов би слуха. Не заперечує.
Меланхолічно обручку обертає на пальцеві.
Ясні, щасливі дні в житті: -
Це вони зовсім, як веселі прохожі -
постояльці!
Соняшної далини за нічліг у дар із собою
принесли шматок.
Дали... Пішли собі. Вишити більшого - над отой
дарунок, -
Радісного, - вимережати, як отой, - визерунок -
Ні снаги нестало, ні сили, а ні ниток...
Ось: - про нату густіє вся думка.

Усі висновки її. Що робить? Корітися!...
І вона скорилася. Вона нудьгує.
Притакує чоловікові, -
Хоча слів його не розуміє в цю мить...
Іх не чує.

VIII.

А я! Який же я з любови недужий!
Кімнатою, у очах, в люстрі, у вікні: - дощ-світ.
Рішуче, злякано - "ні" - сказала.
Був багатієм. Увірвалося. Все у мент пропало.
І понівеченого, навіть, не зібрати на купу
тепер.
Краще було би, - вмерти.

Переказують собі - сусіди і хазяї -
-Що за дивак отой! Що - сталося?! Чи, вроїв?!
Розвідати б, що з ним справді, такого?
Взять - Приїхав. Заплатив.
У кімнаті замкнувся, не виходить, - засів.
День, що їсть. Не спить. Тільки пє та пє. Чимсь,
напевно, тужить...
Це правда. Це все. - Я в життю: оце "мало"...
З любови я зовсім занедужав.

IX.

Німота. На усє: на всєньке: - нема.
Світ - пустка. Н: - теж!! А що ж, потім?!
Що тобі по цих муках. Турботі!!
Виходу не знайти. Розумієш ти?!
Ти у споминах все, як, узяти, - нині...
Хороший дар.
Задовбані дні. Запорошени календар.
Що за мислі! Настрої? Що за вчинки?!
Ти хиба релікварій? Музеї!! -
Там якоїсь міщанки звичайної... - Шінки?!
Дощ. Вічний дощ. Покрадьма він. Потиху.
Загріти себе, хиба? Світ?! - Дарма!
Мірою однакового труду і ярма,
Гноблені ми, - люде, -
И не однакові у світорозумінню, - в
світовідчуванні! -
От, - мої та її, - смаки і кохання.
Протилежні, ворожі, - а не однакі.
Від цього, несамовито хочеться плакати!

Дош і смерк. Вічні-здається...
Гей. Вогню дайте! Дайте згуків!
Мені більше не сила носити дурну оцю м'юку!
Р'єготу і б'льску. В серці: й злочинові став
я за-б'льзько!
Г'ласу! Бо із смерку цього, із тиші
Воно все певніше, все зліще!
Ближче!-Буде злочин. Я гот'в на усяке лихо!
Дош. Смерк. Як підлі вороги.
Вкрадьки. Іззаду. Потиху.

Х.

А він? О! Він їй мене ніколи не вибачить.
Як побачить: уп'бна і щаслива. Не забуде
Обов'язково із сну розбудить.-
Мстливо брутальний нагада їй про мене він.
Довіку б'лями за половинчасте кохання
Тобі і мені-він, - як мстливий дзвін.
Карю за роздв'бність б'лями-будуть довіку
дні.
Будуть дні у б'ль, немов млин отой, - на
пор'бній камінь!
Скр'єготно знівечити, розмол'оти життя.
Б'льзнірське серце! Себе самого! Кв'блого!
Слаб'бго, - власними руками!-
Роздуш'ити, зніщити... Чи у найбільший
полумінь, чи найнижче зніщитися.
Буде до віку цей б'ль споминам у млин...
У млин, на пор'бній камінь.
І бере несамо віто л'ють. Дні зад'шуть
холодними руками.
У дош, в б'гниська. У глуш гір, лісів, у важкі
повсті мряки
Кида, як витт'я безд'омної собаки...
Кида безвісну, як зойк із н'чі, - путь.
По-між ним і тобою
По-між мною і життям-
Б'ль облудний.
І цього з нас тр'ьох ніхт'о не позбудеться.
Цього кожен з нас тр'ьох, а ні вибачить,
ні забуде.

-ХІ-

...А твої ласкаві, твої любі р'юки
Тремт'юче ляжуть на клямку дверей...

У шéлесті...Зляканим запитом: "ах, це ти?!"
-Несила мені було самоту знести.
До тебе, за тобою до останку, я-мущу.
До тебе прийду! по своїй, по душі.
Той, (як прийде потяг)...
Потяг...Через мої, -до тебе...і далі, ген...
у інші світи...
Простягне з колії металевим, пронизливим
згуком...
Зрида, як вітер у осінніх полях, -
Одвічної туги шлях, -
Що він серце із серцем сповне...
-Нам з тобою нема, і не буде спокою!
-Так нехай, до останку, розсудить, мука!
Хай ведуть розсудити ніж і роспука
Наші серця і наші руки.

XII.

...На болото, -глянь: -
Перший сніг падає.
З білою, холодною свічечкою новий день, -...
Блідий такий, -на поріг прийшов.
Мука, щастя і біль.
Злочи́н і ніжність. Квіти і кров.
Ми, отак, ще дітьми.../ще з книжок/...
Вчилися бачити, пізнавати любов.

...Мертвими землями і полями-валяться
важкий туман і холо́не
Ген, з гірської давоніці
Довго кружляють, нім упасти...
Затримуються, поки згаснути,
Тужні, тяглі давдні.
Біло. Сніг. Холодно́ якось все...
...Як, дзвенить в ушах...як опала гарячка...
Дзвенить...і жага тільки ссе...
-Заспоко́бний ти, порожній, глухий ти, неначе!..
Що? Згоріло усе!?

...Мертвими полями важко туман холо́не.
Кружляючи, гаснуть тужні
З давоніці у горах, далекі давони-...

О, моє серце! Серце моє! Що за-дня́ новóго
буде із нами?!
Боле мій. Моя ту́го. Па́мяте. Дзвони повільно
згасають, - падаючи...

За життя-життям. Лиш такою загладою...
Біле, все закрить чистотою-
Біле, смертне прядиво: -
... На болото перший сніг падає.

1928. 14. XII.
Спалений Млин.

МОЄ НИНІ

Оця клятьба! - Свою любов незграбну
Носити, мучитися й мучити: роки...
Нічний Париж. Шинок. Як злочин: фокс
швидкий.

І самоті присуджена? - Гіркій. -
Гірка і терпка-спогадом віддати
За краще, - ясне. Вірі, чистоті -
Година ця, - минуле зазлувати. -
Важка рука, як гріх. У жилах гудзуватих
Мук чорна кров... І ссуть самот п'явки.

А я-ще люблю... так впєрто.
Хоч де, вже? Яка вам пара?
Чадними та незугарними: -
Лібрето давно вже стерті-
Повторюю дням, - безбарвно.
А в мозок збираються мовчки
Сивобороді судді,
Знов: - товчене-перетовчене
Перебірати будуть.
Жаль псом паршивим пристане-
/... А очі-цинічні, холодні/...
Скривленими устами-
До вас кілька слів сьогодні.

... Що ось-нічний шинок. І я в нім раб-
Свої муки, що не вгамувати.
Неспотрібована любов, як лют, - до щенту,
Скалять, понижити-усе; усе зломати. -
Далека Калю-це пригідний мент,
Коли забився на естраді жон рожевий краб-
Вас, - контрабандою, - згадати. -
Із диму: - чорна шаль, як присок, - наготь.
Жалем розбещеним заходяться музики,
Мій хміль, моя любов... Як завше, -
безязикі...

І знаю: все життя: не так, - або не там...
І нап'ям згублено - Ну і нехай пливуть!
Вперед... Назад... Кудись... Лише, щоб далі!
Із бруку: камінь! В руки: ніж! Звір'яча люті!
Мов життя, тепер, - далека, люба Калю!
Лише гучнішого! Хоч би й на скін. Вже гірш
Не буде, як іспів тсго не мало.
Ви? Вам пахучий степ. Шепшина в цвіт...

простори золоті...
Сміх у очах, - а шд'я у кор'ялах.
Жаль! Не однакової карти ми дістали,
Хоч з коріння одного йшли.
А то б... Ви тут повією були,
А я вас бив би й жалював.
Приверзеться так! К чорт'ям! Чи сп'ятий я?
Чуття знуздать, як мисль, - все д'ать за це -
і мало...

...Пишавсь у-перше в довгих шт'анях я
Ви всіх любити й цілувати одвикали,
А зм'огинині вас в калюжу за це! Калом!
За те, що нам дитячих літ сім'я
Розт'оптана, що ми: це бруд! - що мало, -
Я маю тут в шинку і люті і проклять
Щоб, згадуючи в них, життя вже поховать...
Так! Поховать! Прощайте, - люба Калю.

1926.

В НОЧІ

...Той легендарний людський син...
Ти знов, - як він. Не знать, - де голову
схилити.
Біль в'т'оми і зневір. Так що вже?! Ч'ас! Згаси!
Це марнотратне вогнище...
Бо, коли жить, - то лиш новому жити.
В обох безсонні. Змучені. - В ночі
Мені страшні в кутку
Сумні, глибокі очі ці...
Скажи, чого ти хочеш -
В годину пізню і тяжку?
Всі сплять. Ти ждеш.
Зневіру д'ушиш, може...
Страждаєш, мовчазний... Забути... І не знать!
...Або зломати, зб'урити... О, боже мій...
знем'ожено...
Твої всі сплять! Всі сплять!

1926.

РОМАНТИКА

Що? - вигук спізнений-отій, неславній, славі? -
Що не знайти їй промовистих слів?... -
Бо він химерно переплів -
Ганьбу й достоїнне, злочин- і лукавство
З дідівських, кручених путів -
Дух віри-візантійських зрад -
Кудну, запаморочну всю неславу й чад...

Лягли ж вчора ще, - близькі, так цупко в лави! -
Лягають люде нині у боях! -
Що труд в напруг нечуваний поклав їх!
Ті, не питаючи ні показу, ні слави -
Оці тобі, єдиний зов і стяг.

Ще вчора, по слідах скривавлених росли тобі
на бій
Горби останнього змагання прости і бідні! -
Оцій романтиці, такій! - Піти у слід їх-...
Що обрії із тих могил розкрито в даль
несхідну
На невисокі ті горби-іди: верховини доби!

Солоні піт і кров: - вони одні!
Ті: кострубаті, немоторні пальці! -
Своє життя дали в одній ціні.
Оця романтика зове всіх найпалкіш!!
Оці вогні!
У камінь і залізо літ розкрита даль, ця! -
На і ще теплі: зов і слід. - Сповніть!

1926.

МОЇ СУСІДИ-ДІВЧАТКА

Анемічні квіти передмістя. -
Одливає синявою личок блідість. -
/Що виживи тої, коли мало й хліба їсть! /... -
Вбогі платтячка однакові на них та биндочки. -
Йдуть /за руки вмісті/ з мамою дівчатка. -
Безробіття. Стріне хмурий батько. -
Голодно. Сварий.
Не забудь. - Усе мені їх руки!
З льоху чисто так у стебла довгі та тонкі -
/жовтозеленаві, водянисті хробаки/ -... -
З вогкості, із теплої: - отак росте картопля. -
Довгу парость виганяє з льоху, з дна.

Щоб до сонця, на хвилинку! на одну! — щоб
до вікна!

Допровести, — годинкою! Ну, щоб хоч!..
В лікаря були. Як тане свічка, — хорі!..

Але, щоб пани! — Пани байдужі!..
Безробіття їм! Та ситі і не тужать! —
Навіть і не слухають про горе!

Навіть рад, скупий!.. Скупий для бідаря на
лік!..

Ось, моїм він хорим, — так, — аби відбути, отой
лікар!..

Мов глузує, радить, — добра їжа, сонця більше
В гори б!..

"Більш весело щів!.. Ті-з бідним, — як говорять, —
Все на глум. Бідняк, — не чоловік.

А дівчатка! Навіть ви й не плачете!
Як сміху від вас, скажіть, тій мамі бачити!..
Слухайте, — вам казку оповім!

Дарував таким, — як ви, — дав дітям отаким,
Чарівник один: міць слова, — що все **може!**

Що їм всього осягнеш. Лиш захотіть, самі
побачите!..

Коли діти, (у садку оті), — заплачуть!..

Що не хочуть навіть вас на дворі нині

Краще у смітник, ту зломану іграшку, — аби
бачити!
не вам!..

Чарівник вже слово дав. — Сюди несуть, вже
хтось переказав!

Щоб дійшло до вас, — перекажіть батькам!..

Щоб вістця отого привели, відразу. Тільки
напідкати, **и к вам!**

Взавтра мої батько ваш дізнається!..

А тоді- з веселощами і ми спізнаємозя-

Загадайте батькові ж! Вслухався б!

Пильнував!..

1928.

/В НІЧНОМУ ПОТЯЗІ/

Із кожного вокзалу: — шматок пейзажу.

Вітер про тугу нічну розкаже.

Переповнений потяг. Вечірня втома. —

Нам так завше, Антоне, — бездомнику.

На переході у иншу хату.

Що сил тих, напружено, довго згорати. -
-Щоб кожен став, -братом!
Щоб кожен: -братом! -
Та щоб чужого, -/що це?/-не знати.

Але земля нечула. Холодна...
Іскри у ніч. Жур-свисток: аж заходиться.
Втома. Тісно. Жити і любити, - болить. -
А путь у світі: - по залізі летить... -

1925.

СЕЛЮХ

Ось він:— похмурий,—злий—селях—
Мій нещасливий друг,—упертий міста ворог.
В три дорога, на торгу,—щоб до мѣргу—
Провів,—сплатив життя?... Клене,—рида: терплю!...
И за що терплю, як заперечую? Я: заспокою
Його, я потішаю—хорого,
Та марно все...—„Скоріш уже! Скоріш! Як
доповсели б до моргу!...“
—На марне,—я прийшов у прокляте це місто!
„Всі мрії, мислі всі: далекі та напрасні!—
Розриті:—голова і серце... Гей би:—муравльсько!—
О, дальні хутори! До вас я і не в празник...
І згадувати вас...—і біль, що—й не
вернуть...—
До вас мені не побіжить уже ніколи путь!—
Як не знайти дні,—не бачить мені щастя.
Над містом прокляті, ці вічні,—глянь!—
в ночі.
Заграти! не втікти, не заховатись, ось-вони!—
У гул приглушений, розмірняний,—червоні.
Вялились, як марності:—ці нігті у долоню!
І, де вони? Нестратні, маєстатні,—на віки!
А ночі в сіні запахні! Під вікнами півонії?!—
А згіррям, в подих степу, вітряк?!
На повечіррю, мов би сусликами там сіли...
Та деркі, лункі,
З ставища, крѣкотом, жаби—... як в дідівським
законі
Неписані,—але тверді,—як мур—
Як дуб старий,—чи у коморі важка скриня
Окована залізом.— З роду в рід, на ціле
покоління!...
Настояна в добрі...—Де побут весь той? Де
певні ті стежки! !

Однаковому, ну скажи, ну покажи! ^{покоління} мойому
Де діяти і жити? Стояти! де-поріг?
Дідизно марна- На твоїй межі я краще, б
^{трупом ліг!}
Умер би краще!... Не під цими стінами.

Й дитинство дальне і пухке, {пахуча палянця!
Годовані кнури і коні-кожен звір!
-Дарма воно тобі, твоє минуле сниться!
Бо іншому життю й звичаєві-в добрі
Шукати іншої дороги й міри...
Як мислі й крові-в камінь, в сталь цих міст!
О, як його міське повітря їсть!
Як палить злість його! Гризє лиха нестям!
Не любить він, не розуміє. Він не тямить!
Не бачить мёт і змісту...
Криниця, -лан і луг за хутором, все сниться.
А інше, ворог. Менше, -так дурниця.

І він клене, блукаючи безцільно нічку, -
Що загнив в у багнах передмість.
Ніч мжичкою сече на саму кість!
Змагатися? -За що? Радіти? Нічим!
Бо місто, місто, наше щастя зніщило!
Бо там воно, у безнадії кличе,
Оджите і розтоптане...
Що лютий біль йому невинно серце їсть.

З порожніх площ нічного міста
Собі проклин судьби упертої!
Став першим поколінням-жертвою!
У місто він прийшов, на марний бій...

І мисль тупа. Чуття: -як очі мертві.
Ні відгуку, ні збву не знайде.
Ось, де не гляне! Все, куди не йде: -
Нестало і незрозуміле світ настало!
Чужі, квалні збіговиська людей,
Що їх глузливий сміх у слід один впадає!...
Брудний їх дотик самохвальний!
Настали вороги. Настали. Світу мало!
А виходу: -ніде.

Мов кіт старий, що гребінями стріх-
Із-за рогів скрадається. Слідкує
Пожерти б що знайти! -Цей: так-чатує гріх, -

А жертви все нема. Дай біг.
І костенів серця сніг.-
Направду серце: каменем привалене.
Чого ж у марний ти напруг- уперся?
У лад, закон, звичай старого, тупо!!
Самим собою зраджений селях-...ходячий
ніби труп!-
Зародженню нового, неприступний!

Думки, -чуття і дні, - постав, нарешті, - кантом!-
Як з парубками вмів на колодках там-
За дівчину побити, - (з вечорниць).
Нужда погнала із села, - не гнись!
Це місто...це не марнощі дурниць!-
Ідеї, - дії, -люде всі, - тобі,
Що видаються ворогами, - спільники у боротьбі!-

Плюнь і забудь! мальовані ті ярма!
Не кров, -а жовч, -що жилами тече..
Минуле все: ні к чому. Все надармо!
Пристань ти до живих, -а то із рук втече!!

Вогні заводів, -не шинку вогні, -
Що їми ти лише затамив місто бачити !-
Де горю дно, -де покиді ледячій,
Гнилі могили, -догова чадні!
Іх рот гнилий, -ті сопухи каналів!
Не віддих міста, -жде и на них черга, -
Як хуторам, купцям гною, ворогам!
Ім теж вслугованого мір приготували!
Вставай, куток -збільшати життя!-
Останні зорі згаснуть бо в калюжі!-
Де будеш ти, лиш ти. А вік: йому байдуже!!
Засліплений: це ти, -недужий, -ти в калюжі!
Залкнешся, згинеш ти. Суворо це затам!

И спокою не шукай. Бо не спіткають!
В трудах, у боротьбі, -отам знайдеш ти друга!
Хребта старого там зломать
Твоїї долі міра и туга, -себе колишнього
здолати,
Не мрійних. Цього дня голгот!
Бач землю, що скопав, замучив би!
Роздряпав кожен кусень! -Розкусав...
Де кожен змучений, безправний
Де труд, -ярмом найгіршим став.

Це: доля. Це доба! -Ці бурі зловорожі!

І навіть в кожній, - в міській, тут жоні-
У наготі-поглянь, у лоно! кожній!
На лоно - чорний гад, -
-Немов тавро положене!
Безпліддя, голод, ганьба! - на кожній...
Оце такі, щоб матері?

Не сну! Не спокій! Буря в осени!
Пожевкле листя - на дозвіль жбурляє!
Спіши вмирати, коли не згоден винищити сні!
Доба жорстока, - вперта на своє! Сьогодні не
чекають!

Нема вагань, - роздвоєнь, - блуканин!
Щоб стороною путь. - Не знаємо! Немає!

1925.

ФАБРИКАНТОВА ЖІНКА

Пощастило до фабриканта,
Найнявся я за шофера.
Дале! На руб, чи кантом, -
По-над вигадки, - найхимерніші!

Все жбурляєш мені за хлібцём насущним, -
Чи облудно-чужою смішною надією!
Баламутиш, розпалюєш душу -
Та світами/мрії навздогін/все вієш. -

Мій фабрикант, - багатий!
4 авто одних має?
А дружина?!... Бракує їй що? Та пізнай їх!
Все воно - пани примхуваті!
На чорним озером піяніно жінка
Що-дня чомусь довго ридає.
А тут весна! Тут весна буває!
Що впав би. До сонця моливсь, - на колінях!
-Чого там над чорним озером, жінко,
Ти ридаєш? - ...Тобі ж забажати й вже маєш!
-Цей жаль промовистий-дзвінко.
І де б я не був. Що б там не робив я!
Така вже, покручена, певно, вдача!
А мрії, думці своїй-... Все: - для них я.
Хоч все підмічаю навколо. Все бачу.

Але час, особливо весною,
Лику міру і поступ знає,

На нові потреби та мѣжі-...
Частіш моя пані на мені спиняє
Свій погляд, чогось збентежений.

А днів каламут: тікає!-
Дні весняні, - немов нежить!
І так глупо я, беззастеріжно так.
Про стан її, очі, плечі-
У думках, у мріях звертаю;
І чого ти, бідарю, - бажаєш?!
Не рівня. Не пара! - Ну ще б чого !!

Це чуття: ширше й глибше. Й вона ж бо
Зрозумій /все одвертіш очима/, - юначе. -
Мені б з тобою життям кохатися!
/І довше я не здаю, що не бачу/...
До мене жона - нам, - юначе, кохатися! -
Це певно тому й піяніно плаче, -
Що з мертвим ляга вона спати.

Фабриканте ! В нього багачка, - слави! -
Але мясо з костей, /як драглі/ жовто
В пана певні себе, ситі мислі, -
Та нема, щоб і серце весні, ласкавило !
В пана весні: - цвинтарні нарциси
У обличчю цвітуть зів'яло ! -

Гей! Для щастя, пане, - в родину!
- Неодмінно. Як є ця земля, оце небо-
дітей, - гомінких, - рожевих, буцлятих-
Неодмінно дітей вам... треба!
А тоді б і життя, як весна, шаліло, -
Вашій жінці, - нестямому щастя; -
Треба, - пане, - жоні звичайної сили;
Це не гроші, - сила! - Так небагато!

І це кожному в світі відоме ! -
І без вчености. - Всі оце знають,
Пане, - у вашому домі -
На ціле місто, - в одному домі,
Весна знемага, задихається !

Життя не обминеш. Тут, як дідра, не
Ні поліція, ні закони.
вратують-

Вона тільки го́лос один почує-
Так лона й себе не вбординить.

Це так просто пізнати. З нятяку !-
 Це як птахи весні: лѣтом бистрі!
 Вона шалѣна й жадна така! -
 Несамовита пристрасть.

Я не винен, що ви, лишє втинок!
Що весні ви в рахунок: - голі...
Як у банкові я. Наші ролі-
Поміняло життя перед жінкою.

І не злочин: любовен вчинок,
Буде молодість, — серцем щира. —
Я на світі вдиному вірю —
Що земля, це — любов... А жінка ?!

Ви самі ж і не раз казали-
Що жона, це- найкращий життєвості
посуд !-
Менші ми, ну і ще б в кого брали-
Для життя собі приклади, досвід і осудок?

Пане! заздрість, — погріси на марне!
Чи я винен до ви, обійнком?!
Там, над чорним озером піяніно —
В день лункий, ароматом парний,
Доли, — скаргою, — туга пекуча-дитинку!
Ломить пальці до мене коханка дзвінко.

1927

3 ПОЗМОВ

Ти в скаргу? Мучишся? Я теж!
О, він страшний, цей довгий іспит!
Ми ж не наївні гімназисти
Здолать! Чи стать їржою меж.

Судилася мені, як предкам, зраднa віра!
 Чад нерозвіяний отих, — татарських стѣж. —
 Тобі середовіччa *Sies l'ade!*
 - Воно гартує теж.
 Тобі горби погідної Морави
 Я, на волах древлянська ще-Волинь,
 У мѣсянѣ, в смѣрк готичних катедралів,

В інертній гбречі доріг, - що степовий полин
 обом серцям, - дешева й підла слава,
 Торг чєсто, совістю й собою - з-під поли.
 Що зойкати вечірнім небесам! -
 Руки - задушлива ця спазма, - що ухопить?
 Вік: - злитні всі... - І кожен: - страшно сам...
 У гул обвалів, - смєрклі небеса -
 І метушкй, нікчємний будня клєпіт.
 Із міри прадідів у спадщину замало
 ось горе, що заліза ми, -
 що твєрдости замало так дістали
 Бо половецьких полинів уста не смакували б!
 І душа не спрагла б тої самоті -
 Гаряче-шєпітної сповідальні
 Що ось, в потребу владаря; і жертви час
 прийшов,
 Що в звик шукати болю й катастроф
 Хотіти перейти непереїдєнне рївище
 Радіти мукю, - ну ось куди забрів я ще.
 І все крити нєхїтю і втомою - ізнов...
 Не скарж. Зубовній скришиться бєгіт -
 Нехай усі минулого лєнці. -
 Не, попїл навіть не будєш... Вони на малє, - стали
 На вітряній добі, - серця оці.

1928.

КУРКУЛІ

Важкі вузли хусток - великих, чорних
 - /Ще з давніх лїт невипраний крохмаль/...
 Хлівами, вулицею, поросячий жаль -
 Сільський майдан у прїздник, немотєрний.
 Бузькє і той заснув в каплиці на шпилі -
 В слова закрєглєні, ядєрні та нечєсті -
 Повнотелєсе - /молодиця/ щастя -
 ось вона вся - хахлацька сонна трєсця
 Повєгі походжають куркулї,
 А молодиці, - свєтом у сарпїні -
 Насїння лускають. Добарвити фольклєор, -
 Як ще по сіль на Крим ходили - він незмїнен -
 Всевлєдний побут, не зворушить й, чорт...
 Важкю грудь зажавши ссать дитині -
 Жїноцтво зичне: в сварку за горєд.
 Небєс - самї яса, - ну хоч би тїнню хмєра -
 Щоб, градом врізало... Скрєсїння вжє почать.
 Полудєнь лїтній, спрїв, як у опарі, -
 Де мұхами життя - дзичить про свїй одчай.

1927.

РІВНИНА

Під темнозівні голосі вітрів
Хвилюючи, кудись, - минають марні вєсни...
А тут? Хиба з-під темних брів
Вогню напрасного, облєсного...-
А тут... Хиба в безруху сить-
Погідно-куцого спокою.-

В ночі, - зненагла, - голосити
Води з одчаєм попросити-
Тремтючию, не-знати чого, рукою.

А тут... Хиба до плоти чад, -
Щоб навіки не скамяніло-
життя. Весною аромат
Садів і піль: жіночим тілом...
Щоб мук, - жаги зібрав, - зносив-
І спопеляти - в лютих нощах...-
Коти прокляттям марних сил-
Душа і мисль кудись - у лет...
Кудись у лет безкрило хочуть.

1927

ДВІ СКАРГИ

I

Схоче місяць тихий
/Із старого роману/...
Очі заплющити в смуток. Мовчання.
Сад, мов затоплений десь, - на дні океану
він...
Марне було-чилось терпке чекання.
В самоті очей, - знов тебе стриваю тут.
(Тільки заплющити), - і вже входив... бачу.
Сріблом важким залито безкраї -
Пташка нічна з-сну плаче -

1926

2.

Життя загубив. - Золотого з кишени
Струсив, - як сніг. Не знайти, як нєню.
А треба когось заруки узяти. -
Треба полюбити. Поцілувати.
Як поливана. - стєля - Глухотю - сїня.

(...А життя б любов)-знав би;небо!Проміння.
І в море човна,а чи й так)лиш плисти.-
До сонця,до неї.-За вітром. В світі!

1926.

МАРНА ЧАША

Шалений,-збійком,-дзвін у небесах кривавих-
Де тіла,мяса ще живі шматки.

А тут: ховатись по кутках;у плісінь,-
метушкі.

І стогнуть:-осінь.З горем-поминав би!

Ви!-Християне!-Ваших Гетсиманій-

оця страшна краса.-Беріть її сповна!

Ісусами-несіть себе омані-

Ідеї,-над життя...По-над світівона!

Ще доки вам,-малим,-на все стогнать,-не
наше?!

Вимоблювати,-лютий час не нам!?

Як заходу жертівна,повна чаша,

Ще,марно,один рік,минає?... ..

1923.

НІЧНІ МАРІННЯ

Ті сни,що так і нерозгадані!

Гравюрам душ-їх творча ідья.-

Коли в майдан упёрта,владна,

Нічних годин наллється мідь,

А сонні,теплі душі-стисне

На мить-шорстка,важка рука-..

І уривком сну,-мов дальня-пісня,-

Казковолячне щось пітка...

В повітрі гусне сіровідень,-

В пекельний вітер,у знітний...

І рятувати:-теплі води-

Пригód буденних і надій;

Аж ранок,скаламутить змлілих,

Із позіхань-за роєм рій...

Ніч одлетить-у перспективі

Тих,передсмертних лихтарів,

Де гаснуть,вянуть зорі,падають

З натомлених,із сонних рук,-

Де гулом наливас брук-

І в перини,дня важкий пестук

Вікну,що збрехало в світ,...пригадує.

1926.

СМЕРКОМ

Вікно́м, -тих во́гників: мільо́ни сві́тляків.
Вечі́рне, -фія́лкове мі́сто.
Де вже заду́маної сти́ха почи́на
На́томлений якийсь віолончелі́ста.

Де ти, у капелю́шику лі́ля,
Сама-саме́нька, сама-ква́п, коха́на
Десь дрі́бно дубо́тиш. Спі́зни́лась За́вела.
Я нетерпля́ч. Дитя́... Ше́б під авто́, десь влі́зла.
Кри́хка, -про́зора і мі́цна, -неслі́зна...
Кри́хка, -як пі́сня, -мов шкля́на, зі́йшла...
О́дна. Дві. Бе́зліч зорь. Ну та́к! Вони́,
догля́нуть.

1926.

ДОСВІТОК Здені́ Б.

І зно́в: о́чам безсо́нним ра́нок
Викре́слоб щоде́нний шля́х,
Де, як осві́тлена в е́крані
З туману ви́роста́ земля.
Мину́ле спля́юючи впе́рто
З мли спо́гадів ряту́ю дні.
Дарма́! Ти ще мі́цні́ща сме́рти,
Іще хмі́льні́ш вина́ мені.
Усе ще ти, -ме́та́ єди́на
Мандрі́вниківі по сві́тах...
Хоч би лу́на!! Поді́бний го́лос!
Поді́бні о́чі чи уста́!

1928.

ВЖЕ

Спі́вай! Як там, -про́ море хви́ля!
Залі́зом лез, -судзвоння́м: -за́!!
Вже сні́г ростав. Одлі́г ба́гаття стлі́ли
І про́льодь не́ба проломали крі́ла
Пташи́ні... І в пото́ки бі́рюза
Зві́дті́ль. І ді́ти ви́бігли. В кора́блики
гуля́ють.
Кортить любі́ти всі́м, -свербі́ть, що моло́ді.
Підхмі́лений від ві́тру, поли́ розго́рнув.
Хита́єшся. Хи́ляєшся.

Розхристані чуття, коли спинявсь
На стрічних персах, на устах...
Н-за!

1927.

КІНЕЦЬ

Вже не бrenять вони, — несамовиті!
Нам холодом закуто дні важкі.
Ті, /знав/, обдем люто злиті!
Ті, жил і нервів, — трепетні шматки.

Ось це останнє вже, що болем слів загрів
я ще...

Тобі прощання хвиля мовчазна.
Глянй! Глибшаз, росте непереїденне рівище!
І світ вростає по-між нас.
Ці дні нові, не в слід твої, немоторні.
В догodu не тобі, але життю вони.
Хай чорні, — кострубаті... Та покорю
Не стробні. І не слухняні в сні.
Я знаю. Не на це чекала, сподівалася.
Та, — ба! І я хотів, — щоб радісний вогонь!
Хотілося вогню, а впав у сніг. До скону.
Сухий остюкуватий хліб, душа, — як мародер,
Побачив тебе всю. Ми-вороги тепер.
Чекаючи, — стоїш... І вся: — ганебно-мало.

1927.

ЛЮБОВ

I.

Ритмічні ці, гоїдливі, гді
Пружисті стегна у танку.
Тут стято, — збито усі кблї...
Все дотик вирішить-в кутку.
У мброк жил забиті мїслї
Над осторбгом розваг...
І в ядушливий квап завїсли
Жаждливі павуки відваг, —
Аби ти блїдо вїсхлим ротом
З шорсткого горла вирвав: — так!
Із спазми смертної фокстроту
Заспотикався стятий такт.

Її виводив так на торг...
-Якого ж болю буде борг??

Безплідно-зв'язлого, покараного тіла
Ця беззахисна відданість страшна!
Що ось, - за всю себе, - і попросить несмілива
Хоч крихти щирости і ніжности вона!....

1928.

II.

Піду. І тільки світла тінь в світлиці.
І тільки стомлено-щаслива в мрії ти.
Вся усміх:-вартувать, - як тілу мій
Та світла і давінка тих вод співа криниця,
Ростуть любовні зёрна золоті.

О, весно ! Пешоті! Любви мої: тісно.
Цій чистій дівчині, - цим тілом, світ радить!
Ще може вперше не покаран пристрастю
З цілунку я благословився жить !

Від неї в ранок вийшов ... І мерехкою.
Її.../пінь хмар... над обрієм мигтить...
Як тілом, - втёма... Солодом лежить
У тілі, м'який жар... Та свіжа, свіжа стежка!
Давінка, - у груди-вітром двиготить...
Пахучий в'оздух, степ, - що тілом її пахнуть!
Я: снаг!! Я радостен, - відлунно хмільним
трүнком!

Бо ще устам:-пружистий дотик п'єрс,
А вітер з моря, - по смаком цілунку.

1928.

НА ПЕРШИЙ СНІГ

Ранній холодок.
Ліком всіх дурниць.
Перший приморозок.
Осени, - скінчиться.

Сл'отним, неживим
Мислям, дням, чуттю.
Сніг на свіжий вид.
Гей, - дощі! Тю-тю!!

Грошавай-бувай!
І не ворожи.

Не торкаться, — нова,
Що новою жить!

І одно-слово: — сніг!
Почалася путь.
Радісно мені
Вільно так зітхнути!

Лихтарям у смерк—
Казкою світитися...
Густо під тим снігом счёркнено!
Густо, чорно, счёркнено.
Віям у снігу; ліпитися.

Він, кошлатий сніг!
Ти прийшла, кохана!
Та тримайся ніг.
Танцювать-захланні.

Лунко-тишина.
Синьомрокий смерк.
Біла вся вона.

Покажись, тепер яка!
Вій крило важке...
Росталь на устах...
Моя гомінке!
Моя серце-птаха!

Люба! Лункий смерк.

Сад- не кістяки.

Не сумуй тепер—

—Хоч би гість який!"

В хмаролім ридать
Це не нам, до густу!
Моя молода!
Ти тепер не пустиш?

Я охоч в полоні!

В нім найкраще сниться!

Що миліш долонь,

Що на мої лиця?

Дзвонять десь вечірню...
Молибв бабусям...
Ми не ті, — Модерні ми.
Вмерти ми не мусимо.

Сіросніній смерк—

У лапаний сніг.

Дати все жоні!

Скласти все до ніг!

Чиста, світляна!..
—Щастя час прийшов!
Як вогонь вона.
Промовиста кров.

Мури ! Паркані!
Чорно не мовчать!
Стільки ж новини
В голосах дівчат!
 Стала щастя власть!
 Хвилювать: сміх ! Сніг!
 Поцілункам дасть
 Уст і вій пухких!

Цей, м'який, — як шовк —
Приморозку, хруст...
Так пестливо, густо
Сніг на вій довгі.

1928.

ПРОВЕСНА

На полуднєвій, глянь, стіні
У снігобілій цвіт, морелі.
І провесни сочисті акварелі
Переливаються, — ясні.

О, — провесни крижкі, тривожні дні!
Крапель, пташок — непогамовний галас...
І це ще вчора, — вчора це здавалося,
Що скуте все, — все неживе, — мені! ?
Весь до її маленьких рук.
Візьму. Нестиму вас. Загрузнете.
І серце, як добрячий в кузні
Працює... Бурцуват-пастук.

В глухій, забитій щільно двері
Із осені, із глухоті
У весни вийти! Світ знайти!
Як? — Несмілівість? Химери??

1926.

В ПРИСТАНІ

Відпливли кораблі: — світляні привиди.
Млиста, порожня затока. Як синя крига, вечір.
І стало байдуже, куди виведуть
Ці невольні шляхи... А все ждеш ти ще?
А ген, — щасливі, — у моря неznані
Коливаючися, — плывуть за надіями...
В задусі трюму сумують емігранти
Запокинутим горем вітчизни.

В сальбоні, збутися нуду, труться
 У спотик тактів: фокстроту теркою...
 Мурин-вугляр: сліпне на вогонь... білі...
 химера така...
 Всесильна, взяти десь, лейді-революція.
 Відпливли кораблі, -мій раю від-давен!
 Мандрувати світами, -мій біль невимовний...
 Хай до Англії, -везти бавбвну,
 Каву до Антверп, полотно на Яву.
 Далекі землі, моря. Не екзотики!
 Не романтики з пересичень!
 Він, чадний, Європи, старді-гнотиком
 Душиться вогонь. Дихає нічим.
 Нині все, що лиш є живого
 З тісноти й тривоги, як хворобою-світом!
 Ненаситні-рухом; бурь шукати дорogi!
 Бурь вітчизні принести, десь звідти.
 Відпливли кораблі, світляні привиди...
 А мені в пристані по-під пліснявим муrom
 Сліпнути. Воздуху і вогню, -і мені, як муринові!
 Мені теж тої лейді, що може, що виведе,-
 Що для неї, їй, шукаймо бурі.

1924.

З МЕЖІ

Хоч раз іще, огляньсь назад!-
 -Ні! іде-схвильована над сили!
 Ми той, казди едемський сад,
 Знайшли сьогодні й знов згубили.
 Перечень, пручань я здолав
 Привабу, -за полон солодкий!
 Вона... Сюди дитям прийшла,
 Пішла жонбою в біль глибський.

1923.

РУСАЛЬНА НІЧ

А ось вона, -ставна, русальна ніч
 Бадьорого безсоння молодого...
 Нестримність! будь-яке! Хороба, всяк, дорoga!
 І промовиста, впевнена, їй річ;
 Що знає причарів: -знайти відразу серце.
 Тут; /іншим роком не охопиш/, -мить.
 Проміть та просторів, -вчаруйся!- чиста,
 строга -
 Пян-злюбна і ставна: русальна ніч стоїть.

1923.

Ну, що всі настановлення? Закони? Сподівання?
 Це: перша ніч кохань. Ніч-в марне караван.
 Це перша, весняна-немилосердна рана,
 Що завдав життя-поставивши на грань.
 Це: к щастю брама. Смертний пеш дурман!
 В обіймах жон: ти ви́ссан, втіхам п'яний
 Безсилий-одійдеш в чадний, чадний туман...
 По цій весні, по цих лютих нощах,
 Що спопелять... Ніч-в марне караван.
 По-над мійські сади, схвильбовані їх вечери...
 Медами улей зоряний. Ніч весняна: п'яніє.
 У світлі місячному: скамяніли мури; кажеш?
 Але мрія,
 Але жага: -міцніша всіх! А молодість
 згорі!
 Не захід-сонцем! Сонцем, що на марах!
 Не зв'язими по тротуарах, бачу вік! Солодких
 уст і тіл!
 Сьогодні сміливо! Нахабно захотілося!
 Горіти! обнімать! І к бісу усе хмарне!
 Бо браги густої долив до краю джбан!
 Музикою жуків, -не в чорний гул піан,
 П'янить! Так безсоромно в очі й мислі: квіти!
 Такий широкий, -такий вільний вітер.
 А міста сонний гул-трамва́ями... Похрипті
 з дня сірени...
 Це все: старім! Старім! Ми-інший темп шалений!
 Троянди вибухають в квітниках! Свербить,
 дівчат рука!
 Ще кожна, глянь, жона: -в любов, так, аж ляка!
 Хоралами вітрів та ароматів на світ, -на
 весни: дзвони!
 Все місто у дівочі голосі, як зови заксобо́нів!
 І як тут спати? Вийду в ніч. Лиш з серцем,
 як босяк.
 Не можу витримати, ані-як! Не сила сіро так!
 Так мляво й сонно. довше я не можу жити!
 П'яночий аромат. Зацвів сам в'оздух! Вітер!
 К чортам всі сумніви. Всі запити. Ось, нічку
 Я хочу: щастям! більше нічим! Нічим!
 Усе життя-в життя! Не мрії! І не сліву!
 У крові плоть! Все: втілити в любови.
 Бо знаю: -в сутині оцій-на мене жде жона,
 Що к твору "богорівному" дасть збраклого вона.
 Переливайтєся ж із вулиць п'янки юрми.

На сполох бийте! в дзвін! В усі сірени!
 Жорстка, ніжна, що одна лежить, та спину / Сурми!
 у віках не зна.
 Цим вечерам, садам, мійським-весна.
 Весна-тиснути дівчину на лавці!
 Як ізвелить нам страсть. І не лише:—
 ласкавцем!
 Бо зна' весна ціну найвищу!—Ціну: кров,
 й рекорд найвищий: смерть, несе в хмелях /
 любов!
 Так сумніви-к чортам! Всі болі, сні невітні!
 Ось соками, дивись, рве, власну кору вишня!
 Ось ніч схвильована. Ніч весняна, чадна!
 Тобі дає-себе, -усю себе:—вона...
 Зажить тепер життям, що а ні в одній книзі
 Іще не писане. Ще а ні з одних уст,
 Неросповідане. Жить. На вогню й залізі-
 Загартувать хотіння й густі.
 Приступна багатом! хмільна коханко! Моя
 марна сестро!
 Душі на біль з колиськи суджена, щоб став я
 світові із дум із двох:—поет!
 Піднесено-схвильованим ось пориваюся
 у даль-світі оркестром я!
 На саме дальнє й недосяжне мёт.
 Несамовитий зов. Жага незгбйних ран-
 Ніч весняна. Безумна, частю брама-
 Міцна-любовію, над поколіннями-віками!
 Ніч пісні, жаги. Ніч-в марне караван.

1928. Весна.

ОДНОЇ ОСЕНИ

Яблука з коша виймала.
 -Це тобі, -а це, -мені.
 Стежка в куряві дрімала
 Теплі села в далині.
 Нагадали ж там цигани!
 Дні були:—безсмертний ранок.
 Повінь сил. Земля цвіла.
 Ти сміялась, з щастя п'яна,
 На моїх руках, мала.
 Переконано:—здолаєм!
 І любовю тільки, -в світ!
 Ми дивилися. Стриваємо...-
 А! Це новина? Це грєбля!-

Що, ж, - однаково! - привіт!

Тільки-мусять вони слухатися-
Ніжні, й певні ці долоні.
Молоді: - бо любим рухатися!
Любим вітер і вогонь...

Але... Ба! Сказати й... але...
Слухати музику не в'ік,
Перервати й одпочити -
І в найкращім-чоловік.
І прийшов, зарадив розум-
Коли серце, в крик,
Що без сну, не цілуватися,
Що ніщо, на віки.

Бо зросло, що гірш отрути...
Розум став життя навчати...
Стать, торкнутися й, минути -
Краще повне спомянути -
Надзвичайне, незабутнє - ...
Як недбідки жувать...
Як ще півен світ, - урвуть!
Цю любов, минути.
Серцю казки я, покутній,
Зрадницький почав, навчати.
Так. Надпить, що сил, й минути...
Час на те: - струїть, зімнять...
Вмій же з менту всього взяти,
Вмій і в пору щоб урвати!
Бо життя, - не свято!
Вмій минати, забувати!
Згорклину і тугу страт!
І отруту зрад приймати.
Випити умій хвилину -
Світом-де не глянь, - стоїть-
Лячно-больний зів горить.
Сум чи біль-в очей глибинах: -
Щастя згублена блакить!
Це життя. Прийде-проліне...
Чи зів'яне, зблякне, зміниться-
Осінь-вже холодна. Стрінула!
Осінь на дощі квидить,
Осінь вже ось тут! Настала:
Темнотою і дощами
Все в багно втовкти, забить.

ЗРУЙНОВАНИЙ БАБІЛОН

З.Б.

Риплять колéса, як зúби.
-Зруйнований Бабилóне!
Це щé, і-найтяжча згúба!
Ну, зрадила. Ну, не любить.-
Чого ж волочити, -й себе по болóті? -
-Такі підлоті, пéвно, закóни!
Так, пéвно, мусимо й можемо жить.
Кажуть, як мéссу, оцю править гідь.-
І-муж так повéжно слúха...
Ще місяць-коханцеві.-Він: метреси-
Все:-я.-Продирчать в нуді вуха...
Найкраще так заплують.-Неодмінно.
Так що ж! Це-життя. Таке покоління!
У пустéльних полях, як рана,
Схóде місяць:-забúта, старá картина!
Це в кóтре зневіра? Порá нам-...
...У кóтре-... з життя: руїна!

Це в кóтре уже-розбито?
Забуть, щоби жить,-в кóтре трéба?
Це в кóтре марно любити-
Проклинаючи землю й нéбо?

Корчі. Захмáрено нéбо.-
Вérби, старці з торбáми...
Несуть ген-осінньої трéби-
У зими непривітну брáму.-

Жалю... І з вікна:-все те-сáме.-
Миготить...-Та густіше темніє...
Потяг летить полями...
В пúстку сёрця,-хóлод завів.
Це найкраще:-тупіли б чуття і надії!

Жалі сёрця.-Де їх подіти?
Самотá образи холóне...
Вам би гóлосно, як ображеним дітям,-
Заридати... Нема ж. Де, порáдить вам мáтір.
О,-зруйнований Бабилóне!!

1928.

СЕРПЕНЬ

А він прийшов, свій стеле шéлест-шовк.
Даль самоти,-таку дзвінку, нестерпно.-

Роскрив вітрами мідрий і розважний сёрпень.
І йому сёрце, як тернина, - терпне. -

Стерня. Вечеровий туман... Загадує на жовч...
І розум підганя, - аби межу знайшов.
Аби хліва, - тепла, соломки... холодам-
сховатися.
Аби спокоем вже нарешті я знайшов. Мовляв,
"свобі хати"...

Вимовний в стоголобсю-сум. -
Це літа бабиного жаль-з черги такий, проходить.
Задума, огорта. І не питає. Ізводити
З докбанним рахунків буде самота...

І вже той, вобною, туман. - Вставай, по-рану.
Грибами та кислицею вітри тобі на ганок.
Зів'ялим листям у лице жбурнуть.
- На смерть, - щоб не минати. Не забудь.
І поіритовано мовчатиме ціл-день твоя жона
кохана.

Йди, стерниськами дні блукать. На дальній зов.
На чийсь...

Як сріблом виселений світ, був у ночі,
У місяці. - Прокінувся ти чулим неспокоєм.
І сам-себе питає... Це що таке зі мною?! -
І, в'яла вся вона, мов грудочка тепла,
Біля тебе чужа тобі була -
Твоя жона. - Найближчий чоловік. Коханий!
Йди, блукать у сяєвні останні, в золоті,
Виходь блукать в останні дні, - ще з-рання.

В повітрі холодно-дзвінкому: аромати він.
Та сонце золоті осені, - розгойдан-ніби дзвін,
Розбивсь на луни по світах, як по стерні-
скалками! -

Питаючи задуми, смутку, пам'яті -
Ти рокові, порі-політь-складеш за все уклін.

Ростить! Поліття дні! У слупи! Золоті! -
На звороті, на звершенню, на вищій, - на черті
Багряна, урочиста і холодна
Іще одна сьогодні ізцвіла. Іще одна життя
роскрилася безодня, -
Що ти їй сам. Один в світах. Як будь. Як хоч! -
Один...

Один! В холбдну й сінню ^{осінь}цю. Вроскриті
навстяжй: - безодні і години

4. X. 1928.
Засмуки .

ВЕСНЯНЕ

Ці лакомі, великі очі!
- Голодним дітям з кухні чад!
Де смашно всмажують принад...
А тут хоч би цукерок! Й хочеться ж!
На клуби не дивись-витки, дівочі.
Що в тої нам весні? Лише морочить!

Куди не глянь, усе приваб вітрини!
Аж якось лоскотно. Та ти не бійся! Смійся.
Всміхаючись, вдивляйся тій чи цій
У очі. Подовгу. І з весняної рини
Ще може того, пастя стрінеш
І твого носія. Та ти вдивляйся. Не бійсь.
Як на підхмеленню: - ті вісти. Ну, дивись ти!
Припаморочна голова.
А бідне серце!.. Всього тут не змістить.
Куде вонд, як галбовою-місто.
А кров, проміння: заливають.
Як не притаювати, як вже не ховать
Пізна, що хочеш-кожен. Вистягне.

Весна. Вітрам, блакиті, жінці
О-цій, - на зустріч...

Всі слова
Ще не придуманих поезій, Віна ці
Занадто, нехмільне-слова. І з ними- заховайсь!
Дні: тим, із того, що весною. Ринь ця!
Що ні в якому словнику, ні в якому там
рядку, ні на якій сторінці,
Що в тіла й мозоку далекій притьмій скринці
На стоголбсся, резбував, озвався.

1925.

ПУТЬ

1. так. Сувобами доріг.
В квадрати робітень. Замешкань.
У лабиринти й пустирі,

однаково гора чи рів
Шалений квап щоб за поріг...
Вперед! Всім,всьому-нетутешні!
Та ще гуде,ще на припоні
Віками-знов дурманить кров!
Щоб в згубнім,в лютому розгоні
Той,серця голос,викляв знов .

1924.

К Л И Ч .

О,не відходь! Я не насичений тобою іще досі!
Ми не трава.Пусте,що там у иней роси!
Я кличу! Не відходь!Ген світом,-ходе осінь...
Там потім скаржитимешся.У самоті запроситься
На холод серця.Жаловатимеш ти там.Ні,не відходь.
Подумай! Хто в холодних лютих ночах
Тебе загрів й охоронить? Нерадне
Дитя слабе і тепле?

Зі мною помине
Сумна політь пора.Чи ж не давав я досить
Вогню і сили? Спопелялись...Досита
Безумством пристрасти в отруях насолод?
Ми,непоборні брали так цей год?
Глянь! Звяле листя.Зсохся глос...
Стерня-у млу.За туманами-далеч...
Я не насичений!Мені тебе все мало!
Застерігаю! Кличу! Не відходь!
Моя пола-хиба вона не тепла?
Чи не огорне,коли сніг впаде?
Світами що не я,-лиш осінь.Що знайдеш
Там,в ночах дощових?Всі радості утопиш.
Оця пола,чи не огорне,-тепла?
Оця рука,скажи,чи не тверда?
Лиш не дивись очима сумно стерплыми
І не здрігайся на мисль,що по слідах
отавами чатує осінь.Смерть...Як у годах
Насищення чатує обезбарвить,стерти.
Воно тобі-уперто твердо бє
І любить серце.Маш! Це твоє
Несамовите неситтю стає насиченим бє,дужим
кроком .

За всім,на все,-кинь оком
Взолочен смертний катафалок
И усі путі,всі овиди настала;
Як відійдеш,вона здолає осінь!
О не відходь!Я не насичений тобою іще досі!

1925.

ПОСЛІДЬ

Старих мійських діляниць знов ці лункі
завулки.

Де лицарі жили і торг вели купці...
Хаптулки-гандляра у пліснявім лиці
обношене добро...Старі глухі заулки!
Де лютих знахарок-небесній,хтивій черні-
Гула клятьба і вогняна метла
Несла в світи...

Смеркальної вечерні
Міщан пересуди улесні...Латці в латку
На спраток совісти-у геральдичний пил
Шерх! Миршава мишня!-Цей дошкраб покоління,
Що і лунким шинкам-взяли їх буйний хміль-
Важкі дівчата ці,та легкі смисли вина.

1926.

СТРАТА

...Пройшла.Нескінченій осени
Журби і туги не вистане...
Згвалтована десь матросами:-
-Човен без пристані.
І будні:-в роки./Як звичайно/...
Ще й досі: ні щастя,ні дива .
Лиш смуток один,притавний
Чека.В твою пам'ять,-щасливий.
Та сниться в нескінченій осени
Сміх і дотик в короткий цілунок...
Дарма розлитий матросами
Далекого моря трунок.

1921.

ЩАСТЯ

Помалу-тихше!
І в цьому напруженню
Немов зливалася зі мною тілом.
...Рипіли сходи й двері настужені.
Добре,господиня глуха,
Влетіло б!
Ех і марнотратниця!
Цілу ніч вона зори ронить
Люба осінь,
Що стала нам святом!

...Дівчина уст і лона боронить.
Зна, що таке-кохати.
А млого ранку:-
Розбудив молочар-кричав.
Як вдягалися мовчки
Воркуючи, голуби заглядали
І таке сповняло, росло
Не пізнати. Одно: світу мало!
Унизу на сходах мовчки притулилася,
Довго, жадібно цілувала.
Стріли на воротах коміняра.
Кажуть це означає щастя.

1928.

КОЛІЇВЩИНА

I

Швидких ворон голодних-крамарі
Тепер до-сита нагодують трупом
У пожарах тепер полопати їм, -струпам,
Панцизни.../під палацом-палії/
Шепочуть в темний степ, що ніч безлуння тупо
Ані озветься. Стогнуть комарі.
Та в даль, у темін-мстливих прапорів
Вогонь з за обрію. Скупий, на долі скупість
Хиля закровний піт мужицьких трудних снах...
Гей, тої панцини взялася-все одна
Короста горь, нестатком невідчепна!
І цього з димом к богові панка! І де-пак!
Вдоволено-злораді палії.
-А люд же був! нам кат оцей, причепа!
-...Ніч, степ злорад-у притьмі-причаївсь.

1924.

II

Злорадий причаївся степ, а ручаї
Пожеж, ця кров землі, така важка і чорна!
Що шлях, це всюди кров! У помсту немоторну
Мужицького, жорстокого судді.
Упертих, мовчазних, -у долі ніч огорнених
Мужицьких мук одвікій колії
Порвало греблі...І що ніч, стоїть,
Що того обрію, заграв. Ланами-морок горне.
Гріх відпустить-ножам нестерпних снаг

Мотронівський благословив монах!
Й, оправдан богові і людям-судить Гонта!
Й стікаються від обріїв півколами лани
У темена, распучних лун жадні-
Усім радить-на мстливий, на вогонь той!

1926.

МЕТА

Галлюцінує погляд знов і знов!
З далеких берегів мені той голос чути!
Порвати жили, весла, греблі! Пута!
Усе й усіх перебороть, та досягнути-
Ще поки крапля хоч-остання в скроні кров!
...А вона кличе і пливе помалу.
/Вечірня сутінь заливає далину/
А вона руки простягла! Уся руками стала!
І очі! тіло! голос!-у струну!
І ти, напружений. Як з мосянзу ти литий!
Самотно й вперто! Проти течії!
Нехай весна! Нехай, в роскошах літо!
-На тому березі бажання й дні твої.
Нехай вечірній сум і втома повновага.
Покинуте із заду-не твоє!
Твоє: під вітром розгорнути стяги!
З напругу боротьби-в нове твоє став!
І щоб ця путь росла, а дія їй сприяла-
Вогнем та кровю кожную річ напій!
Напружено! Всі, як і ти, в тобі аби стояли!
І ти з усім: до всього, -злитно свій.
Ти в злеті, в пориві туди-до рук, до струн
далеких
Незломен-впертости і вітружадний стяг!
Вогонь: це очі. Вуші-вітру клекіт!
Життя й мета:-в подоланих світах!

1925.

БЕРЕЗЕНЬ

Гремлять дахи і злегле, пріле листя
Летить за вітром у рахманне поле.
Чорніє, тане сніг... А з півдня-птахи вісти!
І лоно жадане, земне уже оголено.
Набряклих віт дзвінкий ушиби черк.
Не так, застигло, як іще учора!

З одлигою співуч блакитом смерк
И дівчат смішкі, великі зорі.
Не втерпіти. Знайти! І зараз же-сказать
Їй радісно, схвильовано... Ти чуєш?
Весна! Одлига! Радости гроза!
На випередки зливам, попадеш
Задушиш у обіймах! Зацілуєш!

1924.

ГАЙДАМАКИ

I

Зловісні: кожен шлях і зов.
Спокійно спать-пани тепер забули.
Як в лячний дим їх ночі огорнули
В страшную перезву-козацтва псів і сов.
Вогнем до хмар-вона степом шугнула
З довкілля-мстлива-зближа орда і знов!
Що в слід її, скипіла трупам кров!
Що замки й города-у попіл обернула!
...І серце лякле-у вікно. Здряката
На смерть, на муку ніч. Їй-пугачем гукати.
Благайте, панянки, до тої матки боської!
Близькі вони, -сплатити боргу гості!
За ламлені хребти, живі хрести
Розіпятих в достатки вам-людей!
Вони неблагані, -ломають двері гості!

1925.

II

Перст вогняний, погрозливий зійшов.
Завис над обрієм. Завис і не зникає.
Що милосердий бог вам в цьому назначає
Предобре панство? Палких молитов
Він чув напевно... І мольби панянок...
Затавну в солод нестриману жагу.
-Він осолод несе в багатств чергу
Презацний гость-красунь козак на ганок
Йде Гонта, -вславлений, пожаданий коханок

1925.

III

Піт спрілих кожухів. І густий перегар.
Мужицький дух-горілки та цибулі.

І знову, пси, -Потоцького забули!
Хами забули панський дар!
Зловісні черева вогнем насяклих хмар
К серцям іще тісніш вони примкнули .
Ні захиститься. Ні втікти. О, проминула б
Година ця лиха, як сну лякуча чвар.
А в обрії тремкі ростуть-понуро помальовані
Ген сілуети мовчазних церков-орандарям
дарованих !
Де самосвятиться в нічних, у небесах
Мушицький-панові, -нежаданий посаг.
Де перст заграв, їм божий перст преславен !
І вість його-швидкі їздці несуть
Усіх ззиваючи на суд, на лють розправну!
Раз зрозумів нас бог! З свяченим жить послав
він
І чаши повної, проз вінця крови лють.

1925.

ЩАСЛИВЕ ЛІТО

Колючий колос. Шир. Поля.
І деркий клекіт журавля
В зеленомоких десь лугах
Де цього літа ясен стяг
Вітри грайливі розгорнули
І тихо. І жаби затхнулися,
Роспарені, -у болотах.
По вінця соняшного дня
Провин і прогріхів забути!
У холодку щасливому куняй.
А зови вітряні? -Якось одбути!
Бо де ж за ними у світи,
Коли найбільший рай,
Це біля неї бути.
По вінця: промінного вітру.
По вінця: радісного дня.
Тому й пісні, хоч і на вітер
Дзвінкоголосі-здоганай!
Тому пісні летять в простори
...Кому? -Так! З молодости! З сил!
Що їм? -Вганятися скортіло.
Отак, -усьому й всім на вздори.
І ясно, що, мов хмарки тінь
Мене бере жура /хвилево/ ...
Від блиску сонця: -работінь!

А обрій: радісні все мева!
І, як, та нині кажу, жаль
Бере, що ясно, що безкрає!
Природою. Й не на горсті,
Як в зімку... Глянь, марнує-граєм!
А я до неї в шир прийшов
Немов до любої, до жінки...
Та що ці словомельства? Жовч?
Ти знов? - підбиті всі патинки
В світ витикають завзявся, бачу?
Ба! Це: інтелігентська вдача!

Прийшов сюди, в поля. Віддався
Життю звірин і трав і не базікай! Годі!
Радій собі, що врешті-ясен став,
Співай, всміхайся: по погоді.
Бо... й ті знаситяться жалі,
Що справедливі. /... Туг, що д'неї! /...
Деркі у тиші журавлі
Та літеплі ще холодки....
Прийде вона? Яка?

Та де яка!

Чекай всміху якоїсь... /... Д'неї! /...
Проси природи, щоб прийшла.
Завершенням: полудень-днів.
Не жалуй, не ганьби свого зела.
Співучий стан її, як весен бубон!
Цілунок, погляд, - солод згуби!
Жду. Коле колос. Даль... Поля.
Дивись ліньки. Не надивляйся!
Вона десь близько тут... Вона, ота
що злюбить
Вона?

А зови вітряні? А згубні?

1921.

КОТИКИ ПРОВЕСНИ

Як молода гусінь
Густо на верби сіла.
Люде на празник віти ломали.
Певно їм так боліло.
Тому, певно, легіт легкий.
Теплий такий, пахучий.
І з дальних країн це їм, певно, ледеки
Несуть... і дзвінкою слави.

Несуть-молодим і свіжим
З дальземель поцілунків світлих.
Як гусінь на вітах ніжних
Провесни перші квіти.

1923.

БЛАГОВІЩЕННЯ

Панно Маріє! Несу, я вам звість.
Ви байстрам віднині вагітні.
Не вважайте на добросусідську злість!...
Дитина, - воно тендітне!
Стовпом проміння вістєць увійшов!
Муж гордий, упертий... одолать, втриматися!
А тіло так млосно зімліло... А кров...
Кров: - це горе, - навчили матір. -

Запамороч-млость. А з неї: - гремить -
Солодкий, як щастя, - лоскоче той голос!
І тіло йому покірно щемить...
І віддих в лице... Твердий волос.

Отак: діві диво... - та й снила про те!
Лиш, як цілувати буде, - не знала.
У чад весняний, як проміння росте,
Жене, як стебло... Зерно золоте -
Під серцем-живе. Загада-і всміхалася б!
А чад весняний-жуками гуде...
Так солодко й жаль стало.

Прийшов... і навіки... Скавав-що диво.
А я, (-іще б день-)... і всього не сказала.
Та він же й любити сповна не навчив! -
А я, всім життям, чекала.

У лях самоті-на банкеті весні-
Гіркого нетва, що вповні є -
Спива... - А він стука у скріні. Це кров! -
А він вночі безсонні, - як зорь-цвіт в надії -...
Схиляється дівчина по-над шитво-
Соромом паленів.

1926.

МАРНІСТЬ

ЗБ.

Мов тихим димом ловлять знов
Ті спогади; тобі, - даліка!

І в іскрах, - ожива́ вино, -
Цей біль, - тобі. Рока́ми, - плéканий.

І... Крізь туман смієшся ти
Чудна й чужа, - далёкими очима.
Та як путі твої знайти? -
Пізнать? Юли, - за димом !...

Рока́ми чо́рне це вікно́.
Туман, - на голих вітах, - клóччам. -
Я щирий сміх забув давно. -
Та й де його , - як під рядно́м? -
З наха́бним реготом, - як з бочки, -
Що на́тяк, що вісто́к твоїх-...
Лютіш та гірш-... Ніч мені з но́чі...
Як ти близька́, мов тут, - в шинку, -
Ти палиш, тиснешся в танку́
Й брута́льно, роблено регочеш.

1928.

ЛЮБОВ З ПЕРЕМІСТЯ

Перегляда́ альбо́дів
Своїх, /що-вече́ра/-па́мять.
Торка́ лінялі́ фото-
У біль-бліди́ми уста́ми.

Сміх пога́с, коли небо в сте́лю-
У брудну́, - оберну́лося... І ми усвідо́мили, -
Що бездо́мні... Давно́-бо дитя́чі скінчи́лися
фа́нти !

В чергу́ інші дні посповза́лися. -
Дні, як той, невесéлий, відо́мий
Пра́пор з чо́вна емігра́нтів.

Мелянхолі́йного сме́рку,
Зжовкли́ кашта́ни варту́ють.
І в цілому світі тако́го вече́ра-
Ще виразні́ше, бо́льчі́ше чу́вш-
одно́го се́рця упе́рту ві́рність.

Це ти́, моя мале́нька коха́на!
Збагати́мо- /ну так, кри́хту з кри́хт!/
- Я куплю́ тобі кака́ду страка́того. -
Він, як прига́дка, сби́ця і зе́лені буде! -
Нам зча́ста́ бо ті́сно й хо́лод в кімна́ті-...

-Будемо його гблосно перекривляти...
Хоч сяка розвага! Хоч так, -зажартуємо.

Це хйба життя? -Вічно хочеться їсти.
Вічне тільки: їсти. Тепла б. Спочивати.
А тут: -крім любови до світу -
Продане все. -Не шукай, -щоб (іще нам) продати?

Хліб із рук, -він росте ще тяжче, -
Як батькові-ріс, -з його поля недільного.
Це, та це, -інших мудрощів знати; -
Що в житті воно краще, -сміятися, -
Добре тямимо, -зігнуті долею.

Дні опадать, як бульварами листя.
Та гей, кохана! Молоді, зголодуємо! -
Чи нам отак піддаватись? -Ще вмісті
Струснемо судьбою і забануємо!

Зашпаруєм -вечерю, щоб здалік хоч ^ішир ^ідорогу! -
Хоч годину у світ, не в зів'яле листя! -
-Ходімо! -У кіно нашого перемістя: -
Буяють троянди щастя чужого.

1927.

ВОЛИНЬ Батькові

Снігові буряні та втма у сєрцеві
/І так бува!/. Чи ще довго? І чи дійти?
Та поглядом-знов із життям до гєрцю
Кличеш, Волине, -ти.

І, з останньої сили, аж лопають м'язи, -
Знов я звбжуся; -вірний слуга.
Допясті, -досягті. Не лишень показувати!
І в поміч, у відгук-... Звідти: -пурга.

Тільки ізвідти той, квільний вітер,
Що хижим дикуном бе у сонний степ.
Де, обрубаними руками-голі віти
Далекої дідазни... О, де б!

О, де б і коли мені іншого почути
Голосу, /як над колиською мати, щоб-так!/.
Випити ще раз хоч такбі отрути!

Зна́ти на мент, що метá-

На лю́дах-любовю та дією тліє ще
І в тих, бітих, байдужих, під па́нським п'ястуком...
...Ген десь-горбáми, смуга лісів синіє...
За голосні́м драбиняко́м.

Стéлеться кúрява. Беться в не́бо пісня...
Вертаються до-до́му дівча́та...
Вéчир, червне́вий:-суні́ці з молоко́м.
Тут падають руки й ро́ки, як вдо́с,-
Життя́, що під тину́ чужо́го тінь...
Та все ж.-І той і то́й. Я чу́ю звідци твій
го́лос!-
Моя древля́нська зе́мле,-Воли́нь!

1928.

ДРЕВЛЯНСЬКІ ХАЩІ

З таким бб́лем, бувá, хочеш, безпора́дний,-
На гре́цькі за село-вийти і лягти́.
Почу́ти, що без воро́жки, ба!-тру́дна ра́да!
Навро́ченій молоді́й у моги́лу йти́.

О, бі́дна моя ді́дізно, мля́вістю нещасли́ва!
Те́мнотбо́ю та віро́ю в зра́дні дівá гнилих
з роздо́ріж розпа́ть,
Де, древля́нським по́лем, як і у ті́й,- в
да́внині́ сіві́й
Кня́жі лисі́ці підпалити со́ломяні стрі́хи біжа́ть.

1928.

ОДНАКИЙ ГОЛОС

Одна́кові листи́:-напа́сть. Нема́ що ї́сти...
Одна́кове я́рмо. Одна́ковий канчу́к.
І низько́ кланя́ється тільки полі́щук-
Коли ре́гочуться веселі ко́льоні́сти.

Одна́ков ла́д життя́.-Корóною:п'ястук!-
Ковту́н і па́рш посі́лися: догрі́зти.
Угро́з у ба́гниська то́й, немо́торний ві́з твій!!-
Жа́ндарм. Посе́сор. Приго́нчук.

Два бо́ги. Це́ркви дві, що все́ вам крива́в'їтися!

Попі^вська й п^анська влад, - цупка трима правіця!
І джерелом всіх правд; життю-усіх наук-
Під звислим небом-на одвіку трібу-
Щоб вистогнав забитий полішук
Покор і вірности-у осінь голоребру.

1926.

ЛИСТ ДО СЕСТРИ

Ти десь далеко, сестро, в Буенос-Айресе.
З дідизни усіх нас на "глянь-куди" в світі
Нужда й неволя з тих, волинських "кресів"
Порозганяла й замела сліди.

Все бідарям отак. "Латаємось". З Айресе
Ти пишеш, сестро. Горач слів я пю.
Хожу на пристань я. На мур зіпруся там і
довго так стою.
І серце мурам, як з тюрми, вистукує уперто
Абетку потайну, що про любов мою.
Любов далекими світами та вітрами!
Любов, що побривом з неволі і нестями.
Любов! Так, сестро. Нині: тоскна осінь.
Вже в світі не вогню шукаю. Хоч тепла.
Дарма! Сивіє або падає волосся
На вічну відповідь-усюди, всіх: нема!
Роками без кутка, а серцем, - то сказав я:
-Любови! Крихту хоч! Нема! Все пустота.
Нужда і холод. Гонять вони світом...
Сьогодні за моря, ще гірш з твого листа,
Несамовито почало кортіти!
За морем, земалями: цвіте мо' інше небо.
Сузір'я незнайомих радісні знаки.
Мені б туди. Тут не допоможе вже ніщо. Нічого
тут не треба!

Не відертися з лап, що павуком, цупкі.
Тут всі покірні. І глухі такі!
Раби-рабам. Яка життязвеліба?
Долонь Європи стиснуті мільйони
І мурі міст, як в місяндз-імені...
Десь там... Простір земель, що сизо стигнуть
грознами
Промінням соняшним насяклого вина.
Весела, вітряна мо' б там далина,
Ще не покраяна, не стиснута у межі...
Не холод і нужда-у тісноті-бентежні

Нехай біда, та змінна, дожида.
Ти пишеш - "Підростають хвал-біг-діти".
-Цукерків дядько б їм, /завжди сумний, -
Час. Треба і собі вже пристані якоїсь там ^{привіз!}
гледіти...
З Парижу: -Конго чи Туніс?!

Колись, /згадай/, хотів узять я усі болі світу!
Тепер, в недоді, у ярмі-ї, свого мені дарма!
О, скільки нас! мільонами! терпінням тільки

жити!
Все дати світові, для себе: все нічого!
І не вхопитися - із дня у день - стерня.

Колись, згадай, що землю поновити
Хотілося. Тепер би погляду, чи слова від
^{мені в пухах} сестри-

Той шмат тепла-зустріть!
Нам тісно, задушно в покорі глухо жить!

І чоловіку чоловік продати, зрадити! одним:
перехопити!

Ти пишеш... Все дарма. О, болі від сестри!
Над мурами моїми: ридає осінь в чорних вітах,
Ці, квільні. Як струна, напружені вітри.

1926.

ЗАХІД-СОНЦЯ

Коло сонця: бог стародавній
З-за горба на село визирав.
Плюскоти ж радостен-зелен травне!
Все дзвінки у вітрах безкраї!
Бог шатро злота шите напнув...
А наміст! У вині! У тому!
І я серцем не відгукнувся б
Всім-на радість жити невтомну?!
Золоті обручі в-під розламує,
Що їм, -з громом, котиться степами.
Моє сонце! Ласкаве життя моє!
Стародавній бог, що живе за горбами!

1923

КАФЕ-ДАНСІНГ

Ось: заїскрилася-вщотно-скорбній ноті,
Вся саля гомінка: світлян-тремкий бокал

І гореч болю тліє в серці.../гнот як/...
Уся вона, не знать чого, скорбота
Пещотно-підступна, м'ягка.
Приглушено з глибин ридають саксофони
У м'язі гугнявий... й повились скрипки...
В жалі не-вернено тонкі. В жалі палкі.
Улєсна, млєсна сласть, - оце вони, жінки!
Тих ран в блідім лиці, - горять уста криваві.
Плечей прозорий порцелян.
Іскриться згуками тремкий бокал світлян!
Тут кожне серце зичне стане,
В жмут скрутить твої нерви шал!
Спокусливі віддайниці-жінки д'зовуть к
скорботі..

Музика заїскрилася на світляних висотах
І, над синкопами, у зламних муках нотах
Стялися-нагота і шал.
Отам рефлектору цупка рука червона
Вишукує, вимацує із кону
Де краб рожевий-нагота дівчат,
Де жала нагоди у серці спєрли чад
Собі хтось, ласий, вибірає тіло...
Де тисячогий краб-в танку тіла дівчат-
Вабніі, на кону-зарожевіли.

Спотворений, стоногий тяг,
Що, в кров останню, зір багрять,
Хмелями напинають жили...
Щоб серце вимагало, било, билося
Й дичавіло бажання, як одчай.
Музико! Цілим тілом-чад
І не пропхнуть шорсткий ревіння шмат!
Нагих дівчат стоногий бетсья ряд!
Ритмічно коливається... стоного бетсья чад!
На бакир збито їх циліндри.
Цинічна, в черевічках-нагота.
Так ясно, чітко одбиває такт,
Що серце мені рве кривавий рота шєв!
Спірає, бє чіткий цей мляскіт підшєв...
І благальні згуки саксофону
Із серця виссали немаль останню кров!
Оця, вона! Порвати тіло-кров!
У горлі збилася-несамовитим болем.
Спотворений, стоногий ряд дівчат,
Він люто, чітко одбиває такт,
Темп серцю й катастрофам квапно!
У довгі, птягло-скорбні ноти

Зривайтесь ж у зойк! у тих синкоп темноти!
Вже не шалений джез у наші груди бе!
Це серце заглинається твоє!
Це наготи смертельний, хтивий дотик!
Це заглинається... Скажи! твоє це дике серце?
Оце, в звірячий рів, це твій роздерся рот?
Чи його злого серця такт
Несе тривогу катастроф!
Скажи! Чий шал-відстукувати так
Несамовиті ці—, велить, оці зухвалі такти!
Рожеві там тіла дівчат...
В танок: музика зойк, Серцям,—в квапний їх лях!
Життя в свій скін! в несамовиті такти!
Осяяная саля в перелив-така тремка
Де налива нам вправная рука
Червоного питва. Згадай, як що? червоного?
Вона тобі-отруй-ця жінка долива,
Бо ти в життю згубив-усі міцні слова!
Ти катастрофою, обвалом безугонно...
Вона тобі прокляттям, оця жінка,—
Що перед нею сплуталися наміри усі! Всі
вчинки!

У салі. У осяяній. В тремкій!
Задиханого серця твого хочеш втінком
Любов? життя? Які міцні мав вчинки?
Ти, марний. Все пусте. Не так! і крашу раду
дам!...
Затям! Світ на останку бий-задиханого серця
втінком,

Бо не твоє усе живе.
Який же—він? Музика вибух дзвінко
Порве мотуззя жил! Чий пута всі порве?!
Геть розшматує нам, нарешті, кволі нерви?!
Цю черв, що в гній, на віку й тіла стерво—
В захмелень вічну ніч, безлунну глибину
Тяжить... А хіть: напруживши струну—
Голодний зойк!—о, вічна муко,—жінко.
Хиткий, охлялий серця втінку!
Мельбодія-в провалиська синкоп!
Шалений такт у моторошні гне глибини...
Порвати перетягнену струну, рятунок нам
єдиний!

В роззявах темноті синкоп.
Гнилими ранами жадань
Прогнилинами тіл-оці роти розкрито!
Ці рухи, що не хоче тіло, довше ждати!
І що зне-сила вже хотіти!

Лис-куча наготі. Циліндри, що на б'якір збито...
 Їх пити, ці дівочії, нагі тіла, їх м'яти, ссать,
 чавить їх!
 Не-самовітому, мов такт музик, чуттєві:—
 Бо, ці прибої мук! ці урагани мук-з крихких
 тремких висот—,
 Як зорі вд'бсвіта, зриваються, згасають тужні,
 ноти!
 У плюскіт, в дальній гомін танг, у м'лостях
 блю-як ніжності чекань!—
 Б-впасти всім на грань, в нестямлені фокстроти!
 Швидкі, що катастрофам вони-дань.
 Швидкі, як злочини! Міцні, як смерть, фокстроти!
 -Порвати хтивим словом, рота.
 Оці налиті безумом,
 Ці каламутні очі!
 Гін!-Поту тіл! Роспалености снаг!!
 Щоб звірем дихать запахи під пах!
 И щоб налились жагою ті їх перса!...
 Де густий чад-повітря сперся!—
 Ревінням в горлі, як ножем, застряг!
 Це він життя-одвікий стяг...
 Тіла, що зв'яли у безплідну хіть...
 Порожньо-звісля перса.
 І щоб-як в серце люта хіть,—
 Щоб, як це серце, в мислі, дику несамо-віть!
 -Отак в життя, як в ніздрі твої-відливо
 Став гострий запах поту...
 У тіло вівся гострий згук!
 І, щоб потону, в лапах мук-забилися тіла-ро-спукам!
 -Твоя гакеска це, остання це побіда!
 Натіртися в танку. Натіртись.
 В танку-прилюдно. Всі. одверто. Вперто.
 Механіку еротіки
 Скавалкуват' на корчі чемних па-
 Аби: несамо-вита і сліпа
 Скорбота біла з тужних нот,
 Крихких жінок підданий пот!
 В провалля! так! В провалля-так ти!
 В несамо-вітому, в шаленім такті...
 Сухітники, подагрики-ці ласуни!
 Гермафродіти і кастрати.
 У димі з цигарок, у чад музик, вина, жадань!
 Всім-в салі цій, в електрику залитій, ласом:—

Плазём, як в днах, ти к, жінці-путё пролазив!
О, ти, однаковий... життю! Усе немаєш — часу!
І в жилах, ба! сукровиця, вода!

Ну ось він, глянь! — Оцей, блищить!
Коронаю: — вінок Венери!
Оцей страшний вінок прищів!
Личиво й пудра не затёрли!
Бо, як ви не ховайте і не тріть, —
Він сіфілідом, корона ваших літ;
Цей смертний знак страшний блищить!
Коронаю останніх літ: —
Де, наготі, безсила трійна хіть,
На цих жінок, що б'ються, як у сільцях!
Гнилі ця! Негативна сила ця!
Цвіті, ж! профіляктована любов!
Цвіті! дезінфікована пристрасть!!
Вперед зрахована на центи!
Ти метр-д-отелеві-даси проценти,
За імітації, — (вогню) музикам....
Щоб побіти прорипіти в побі, звиком, —
В отелі, над пожмаканим тільцем.
Це нині так у пристрасть, — у заплідження!
Напругові життя і сил-в прекрасне, у лице...
Ми всі-отак у смерть ростём!
Несамовитим фоксу темпом...
Щоб вийти із безсоння-у туман...
Вогким вдавитися...
У синьо-збрёзкле небо не дивітися!
Не бачити, обличч, та голосів хрипких не чуть!
Як пропонуються іще, іще зовуть
Неспродані, кутками, простітутки...
І там, тебе немов побризка гній,
Вони облають. Бо, час коли сконала ніч,
Ти вийшов в світ, безсил, на вимоги сторіч...
Сконала ніч, а дня твого не має...

1928.

ВЕЧІРНІ ЗОВИ

В несходимостях нив
Заніміли в смерканню життя.
Того терпкого смутку розлив
Заплив-сонця по теплих світах.

Сяйвом впобні дні.
Мої мислі і сні, — що як щастя!

Що ці дні, -ні їсти ні спать!
 Дні, -як вірному то́му, -прича́стя-
 Мені тіла її прийня́ть!
 Мені мало всього, що ні да́сть день!
 Захі́д: -бвидом, як тих нив, -
 Буршти́н, сафіри, рубіни, ...
 Це незлі́чені скарби. Це дїва!
 Надивля́йся! Що миті-позмі́нне...
 Надивля́йся! Ме́нт... вже й зорь, що незлі́чено.
 Ме́нт: і ніч-росте́ по світа́х...
 Тихим дзво́ном загублена в морі, в жита́х
 Бідна це́рковця когось клі́че.
 Світу пий! Що твої́х? Що малих, дрібни́ць!
 Годі! З ними, як нічим. Як з ні́чого...
 ...Бідна це́рковця когось клі́че...

1921.

ЗАЛІЗНЯК

I

Хозяї́н працюва́йт, достобен-Залі́зняк.
 Твердий у правді. Непохі́тний-вірі...
 Та серця переповнено́ї міри
 Непогамо́вного, не стрі́мати нія́к!!
 Бо гірш люти́шого, драпі́жницького зві́ря
 Ганьбо́ю, путами уїдли́віш день-з-дня
 Ім, панству, -мало́ все. Зди́рає, заганя́...
 А для по́кор, так не знайде́ і міри.
 Не про́щею пішов у монасти́р..
 Одна́ково бо ду́шу знапасти́ло.
 Одна́ково, -нема́ терпцю́ ні сили ...
 На пана по́мст-доклика́тися-щи́р:—
 Стає, у́гно́бну ніч... Зда́вив труди́ пусті́р!
 Достатки? Це-зпрацьова́ні долони́!!
 Життю і бо́гові одна́ково ж-: солони́—
 Сльоза, -піт, кров, ... Іде́ під монасти́р...
 ...І раз, що у ві́ках-по́кріх мі́р ве́черня
 Крі́ваву мсту́ благослови́ла че́рні.
 Її́ кари по я́рах так ва́жко порипі́в
 Обо́з воє́н... Накря́кало слі́дами гайворо́ннє.
 Де землю́ у вогонь та кров кро́пив
 Госпо́дар...
 Щи́рими: -солони́м та черво́ним .

1925.

Та він однаковий, незломний нам одвіку
 Шлях серця зрадника, перекидка й тхора.
 Настала тільки тяжча поря:-
 Душею на-пів: кіт;-в-піл заяць чоловік вже.
 У шану-пана — нам!! Та нам, як би-добра!!
 ... Кіннот шляхотських самопевен виклик...
 ... І боярин царський в поміч доскавав ...
 І кожен зрадив... Кожен запродав.
 Тож затуляв я вікна"
 Як ті каті, ті розбишаки йшли!!"
 "Панам покірний був"... Та завше!" Та коли!"
 "І в рідну, у ганьбу-на стратну путь несуть —
 Ті, прості тіла, — ті голови бунтарні!
 Та марна і гірка, гірш ката, палить лють —
 За край і люд... За підлість незугарну.

1926.

БОСЯКИ

Вкублится... І найглибше: у сон.-
 -В-досвіта холодно ж. От, ледащо!
 Та йде до лавок закон:-
 Та гей! уставать! Розляглись! Які дачники!
 Голото! Ім в парки! А працювать!
 Кричить, прогання поліцай, -а нізащо.
 -Ледащо. А що працювать? Виганяють... Отак ще!

Як щастя людське, короткі ті сні...
 А нині: із того, найкращого-бачив.
 Літнього ранку тепліш, голосніш
 Проміння, що весело стало мені...
 Хай там, ті, вилежують. Ім, — крізь фіранки
 Ще день-ледь сочиться. Він їм пожде.
 Не те вже, — що нам! Та й на вас ще прийде!
 Пухкі, пригожі, гарячі панянки...
 А поки не окрадаємось. — В кожному світанку!
 Затерплі коліна, — спину, плече —
 Покульгуй тепер, розминати...
 В клунку порожніх кишей
 Ворушиться голоду черв...
 Вотще, як той дяк говорив. — Вотще!
 Голодної там тобі грати.
 Глянь! сонце у день дорослий, все вище.
 А літо, — багате, соняшне царство!

Чи правда, що духом блаженні, ті, нищі! ?
Усе їм повз очі, повз рук проковане...
Проминіє... А надіявся, дурню, ти на що ?
Нищим духом: - щастя погоже ледарство...
Навіть літо - не нам. Поліцайтові, - царствувать!
Пташва, за промінням, й собі почала.
Ген, - пнеться, глянь, - по карнізах.
Куди воно? (Все це? мале, метушке! ?
За голодом? - Так собі-лізе? -
Крути! Думок необізнаних -
В бурчання кишей тяжке...
А тут почувань... стільки лізе.

Вслухайсь! Мов з коробки-відразу пустив
Хрущів: ціле місто! хрущами! відразу.
Вулиці гомін, залив.
Вітрини, жінки, - у зливу. Показуваться!
Що-ледь за ріг вулиці завертав
Дівчина. - Чиста-Пречиста!
Відчуй, зрозумій! Мені: їстоньки! їсти!
А в тебе кошик набитий, аж тріска!
Пречиста! Що дивишся? стала? - Злість ота,
Що ледво не обняла, босяка? ...
- Ну, - заспана! З ночі, щаслива, - тікай!!
А праці, - на кусень, черствого хоч, тра!...
Пригбди чи праці! Іжо далека!
Ходімо шукати-продатися в клекоті...
Де сіреною вгору, - лящить, забіра
У першій сварці мордата перекупка.

1927.

В НЕДІЛЮ

Уся ти: - сміх. - Пінь *Weekend* у Вагони.
- Субота і неділя! - всіх миліш.
Вся - у вікно. От вискочиш!... Струнка! Барет
червоний!
Вже лісом десь, - дзвонити сміх біжиш.

Небесні парки і доріг перони.
Міські всі назви забувати. Звичай!
І піняться хмар бистрі ручаї...
... - Ну, а занадто ввічливого чоловічка,
Стрівали ви коли? Так ось він! - Оцей вицавок!
Найгірший із земних... І суперем твоїм!

Та це, пусте! Я потерплю. Я вічекаю...
А ти, дівчатам вірь! Тримайся, як за дим!

Із міста саранча навіла!
Ген хуторяне позітхатъ настали!
Змолотять! стопчуть! згадять! Закричать!
От-чорт послав! що їх жене?! Навчать
Юли, нарешті, оцю сарань?!
Добра чужого і природи шанувать!!
І де вони? - жандарме! - взять!

... Кричать кондукторі:-
-Повнісіньким повно!
Ще будуть потяги.
Хтось лізе у вікно.
Забудькувата метушня...
Та нетерплячка, підганять!

Як ні, я вмиру!... І здоганять!
Все наперед. Навипередки, - прётся.
А! Ввічливий мій чоловічку!
Ви, все ж, обережніш. Нехай вам не здається.
Занадто ви із серцем. Ще збіжить!
Ще... того... серце одірветься вам!
А вона губки надува. З другим і не
пожартувать!

Ну, заспокойся! - Так бува!
І вже шарпнулися,
І вже біжать одкося!
Настірливе чібсь у рота прё волосся.
Як переможець, паротяг-у свист!
-собі голосить!!
Таки від тих, що позаду, утік!!
Так! Так! Втік- так!... Тік-так! Так-втік!
Залився, вище, - голосніш свисток:-
И я таки втік... а току такт- Навтьоки!
О, так! Навтьоки-токі!
Гей, - верещить, гей, - заливається свисток!

Колеса-молоток...
Перевірять, постукують по шпалах.
Ми всі: серця, годинники, кишені...
Кому? Яка турбота, - неня?
Перевіряти... Цокі-цок!!
Колеса: молоток.
І в жилах: молоток!

Сядь лахміттям дим на верби.
Дим стелеться, у щастю лас, по зеленях.
Вона. Ще не було, як милий цей, -
Такого в році дня...

Я. А!..ти подобріщала? Тепер би...
 Він. А ви дарма ото накиннулися...
 Хтось. Й тепер саме спізняються...
 В суботу та в неділю. Як лихом завзялося!
 Порви волосся! І солідний чоловік казав, —
 Що нарочито робиться...
 Ще хтось. — Він завше-ловить гав!....
 Вона. Коханий! — Пить!
 Мене задушить тут...
 Нема чим дихати...
 Я вся в знемогу. В піт!
 Коханий, хочу пить!
 Я умліваю. Вже останок сил!
 Він. Ах! Отут, одеколон.
 Собі затамив, як закон, —
 При виїзді в природу-брати!
 Я. Довго будете чіплятися
 До нас — мишиний ви жерібчику?!
 Вона. Мені ганьбу робити ще, таку!
 Брутальний він! Не слухайте! Не зліть!
 І люто я кінчаю мову: — Млії!
 — В зелений морок,
 К тілові, к землі
 Припасти... Як до святощів...
 Немов на ~~моці~~ —
 Діді ходили й бабці *дес* на прощу...
 Мені з коханою —
 Кохана добра оця...
Десь. Хто ще вмлів?!
 На лоно матері землі
 Кінцем неділі —
 Так їздимо тепер
 У-двох із милою.

1928.

МАРІЇ Г.

I

Недбало відповідь кивнула голова.
 — Хто серцеві жіночому обізнаний?
 Для тебе досить, що в слова —
 Ця втілиться несамовітість: — пізно!
 Ізнову біль нестимеш... Цей, непізнаний!
 Його розятрувати і ковать.

ось, це і все... Цей віслід, що, мов камінь,
Іще, один, печаттю холод, ліг.
Почати? Рятувать? Жінками
Проходиш...

Серцеві: не цвітом, - колюхами!
Жінками, віку-викликом нестямним
В безпліддя стріч. У ніч ростай-доріг.

1928.

II

Хвилину: - чиста, зична пристань.
Я-серцеві: - "тут приростеш!"
Та недоспівано цю пісню.
Не викінчені ці мережева.

Біль, все в тривогу, у ненасить
Дері на аркушки днів...

Знов... Своє серце, своє щастя
Ти біля жінки не пригрів.

Та, - вїдить бог, моя тривого!
Штукар я. Мученик. Дивак.
Я вас любив - так чисто, строго!
Любив болюче так!

Й новій зневірі жаль... / тепер цей...
Він серцеві - за ніжність і за хміль
Мягким, слабим - усе ж вони віз, серця
Жорстокому життю: дали путя на-спілб.

1928.

ж ж
ж

"Ciel, Amour, Liberté - quel rêve, ô
Tu te fondais à lui, comme une neige ^{poivre Folle!}
Tes grandes visions étanglaient ^{au feu!}
- Et l'Infini terrible effara ^{ta parole} ton oeil ^{bleu.}

A. Rimbaud -

40/10

АНТИПАВНОК

ЛІРИКА | (1921-1928)

COLOURED

Ластіна 1

PLATES

ПОЕТИСТІ

БОУМБУВЕР:

Ластіна 2 - Вітер з моря -
" - " 3 - Мій голос -
" - " 4 - Мушля -
5 - Мозок і Серце